

La Pilastra

Revista del municipi de Bescanó

Núm 16 - Juliol 2002

Telefons d'interès

AJUNTAMENT:

Oficines municipals . . .	972 44 00 05
Fax	972 44 27 02
Recaptació	972 44 26 49
Hotel d'Entitats	972 44 01 60
Piscines	972 44 28 68
Consultori sanitari	972 44 25 70
Farmàcia	972 44 00 59
Cinema Unió	972 44 01 60
Escola pública	972 44 02 28
Escola bressol	972 44 03 63
Biblioteca	972 44 07 20
Casal d'avis	972 44 07 79
Mossos d'Esquadra	088
Ambulàncies	972 41 00 10
Bombers	085

PARRÒQUIES:

Sant Llorenç de Bescanó	972 44 02 81
Sant Andreu d'Estanyol	972 44 02 81
Sant Pere de Montfullà	972 23 81 89
Sant Mateu de Vilanna	972 42 08 07

Horari dels serveis d'atenció al públic de l'Ajuntament

OFICINES MUNICIPALS:

De les 10 del matí a les 2 de la tarda, de dilluns a dissabte.

ASSISTENT SOCIAL:

Els dimarts, de les 9 del matí a les 2 de la tarda (millor concertar hora prèviament).

RECAPTACIÓ:

Dimarts, de les 10 a 2/4 de 2 del matí.

SERVEIS TÈCNICS:

- Aparellador: els divendres, de les 10 del matí a les 3 de la tarda i de 4 a 8.

- Arquitecte: els divendres, de la 1 del migdia a les 3 de la tarda, prèvia concertació d'hora.

Horaris autobús Bescanó-Girona

DE DILLUNS A DIVENDRES

DE Bescanó a Girona

Sortides:	7'10	8'20	10'20	13'05	15'10	16'05	18'50	20'05
Arribades:	7'25	8'35	10'35	13'20	15'25	16'20	19'05	20'20

DE Girona a Bescanó

Sortides:	7'00	9'30	11'30	13'00	15'45	17'30	19'00	20'30
Arribades:	7'15	9'45	11'45	13'15	16'00	17'45	19'15	20'45

DISSABTES FEINERS

DE Bescanó a Girona

Sortides:	8'20	10'20	15'10	16'05	20'05
Arribades:	8'35	10'35	15'25	16'20	20'20

DE Girona a Bescanó

Sortides:	7'00	9'15	11'30	13'00	17'30	19'00	20'30
Arribades:	7'15	9'30	11'45	13'15	17'45	19'15	20'45

DIUMENGES I FESTIUS

DE Bescanó a Girona

Sortides:	10'20	15'10	16'05	20'05
Arribades:	10'35	15'25	16'20	20'20

DE Girona a Bescanó

Sortides:	11'30	15'30	17'30	19'00	20'30
Arribades:	11'45	15'45	17'45	19'15	20'45

EDITA: AJUNTAMENT DE Bescanó

CONSELL DE REDACCIÓ: Lluís Comamala, Mei Ferrer, Fina Jiménez, Joan Masoliver, Ramon Ministral, Ramon Ponsatí i Dolors Vilamitjana

PORTADA: Estiu 2002 a la Piscina Municipal

ELABORA: JJ Comunicació

IMPRIMEIX: Serveis d'Imatge Bescanó

DIPÒSIT LEGAL: GI-1260-96

Amb el suport de

Agenda

JULIOL

DIVENDRES 19: Inflables a la piscina

DISSABTE 20: Ball a la fresca amb el grup Notes d'or, a la Pista de l'Alba

DIVENDRES 26: V Nit de Poesia, davant l'Església de Sant Llorenç

DIUMENGE 28: Aplec a l'ermita de Santa Anna de Montfullà

AGOST

DIVENDRES 2: Cinema a la fresca, projecció de la pel·lícula "El diario de Britget Jones", a la piscina

DIUMENGE 4: Teatre, Pepe Rubianes presenta l'obra "Rubianes solamente", al pavelló (entrada de pagament)

DISSABTE 10: Festa de l'escuma, amenitzada per Jordi Tonietti & Companyia, a la Pista de l'Alba

DIUMENGE 11: Cinema a la fresca, projecció de la pel·lícula "E.T. l'extraterrestre", a la pista poliesportiva

DIES 8, 9, 10, 11 i 12: Festa Major de Bescanó

FESTA MAJOR DE Bescanó-2002

Avanç de Programació

Per ballar NOU MIL.LENI, MONTGRINS, THE COUNTRY REVIVAL FARMERS

Concerts SAPO, CHEB BALOWSKI, SKALARIAK

Havaneres CAVALL BERNAT

Sardanes MONTGRINS

Nit de versions ELS CORCS

Concert de Música ORQUESTRA MONTGRINS

Per als més joves

FESTA DE L'ESCUMA

ANIMACIÓ INFANTIL, CONTES A LA FRESCA

PARC INFANTIL I JUVENIL

Sessió dj's FEEL GOOD

Dj's de la casa, DJ'S XISCA SOUND MACHINE

Tarda de videojocs DREAMCAST, NINTENDO I PLAYSTATION

TAMBÉ CINEMA A LA FRESCA, PREGÓ, SOPAR POPULAR...

Editorial

3

A més de les diferents seccions habituals, en aquest número d'estiu de LA PILASTRA hi trobareu molts temes relacionats amb el nostre municipi entre els quals destaquen, per la seva importància, els articles relatius a la informació municipal. En aquest capítol cal destacar la informació genèrica sobre el pressupost i la més detallada de les diferents inversions previstes per a l'exercici d'enguany, unes inversions que, segons l'equip de govern, no provocaran cap dèficit en l'economia del Consistori i que, sens dubte, tenen un marcat caràcter social, ja que beneficien a la majoria de famílies del nostre municipi.

En el pressupost d'aquest any, que puja a més de 3 milions d'euros i està equilibrat en ingressos i despeses, sobresurt l'apartat dedicat a les inversions, ja que aquest any s'han pressupostat obres com ara l'ampliació de la llar d'infants, l'escola i el consultori municipal, tres actuacions que es duen a terme per fer front a necessitats del nostre poble.

En aquest mateix apartat, el pressupost també preveu sengles partides per millorar les instal·lacions esportives -construcció d'un magatzem per al CE Bescanó, instal·lació de calefacció i aigua calenta amb energia solar al camp de futbol i al pavelló poliesportiu, col·locar tanques darrere les porteries del camp de futbol, i el Casal d'Avis, on s'instal·la aire condicionat. A més, al llarg de l'any es preveu millorar la xarxa de sanejament, asfaltar 8 camins rurals, fer el pont i els accessos del polígon industrial de la Central, comprar el terreny on es troba ubicat el Pou del Glaç i restaurar l'ermita de Sant Sebastià i les façanes de l'Ajuntament.

Una altra obra de gran importància és l'obertura del carrer Vidal i Barraquer, una via que millorarà considerablement la mobilitat del barri antic de Bescanó, ja que passarà de tenir una via d'accés a tenir-ne dues. Aquest mateix sector del poble canviarà substancialment amb l'enderrocament de l'immoble de dues plantes que hi ha davant l'Església de Sant Llorenç, una actuació que permetrà acabar les obres de condicionament de l'entorn del temple iniciades fa 12 anys.

En definitiva, aquest número de la revista ve carregat d'informació sobre les actuacions que durà a terme l'Ajuntament al llarg del 2002 pensant en el benestar dels seus habitants.

Esperem que us agradi el contingut d'aquest exemplar i només ens resta desitjar-vos que passeu un bon estiu i que gaudiu de la nostra Festa Major.

EL CONSELL DE REDACCIÓ

AGENDA I SERVEIS.....	2
EDITORIAL.....	3
INFORMACIÓ MUNICIPAL.....	4
EL POBLE EN VIU.....	7
ENTREVISTA.....	11
ESCOLA.....	13
ESPORTS.....	22
GENT GRAN / MEDI AMBIENT.....	25
ENTRE CAMINS I CORRIOLS.....	26
JARDINERIA.....	28
APUNTS D'HISTÒRIA / MOSAIC.....	29

El pressupost de l'Ajuntament per a l'exercici del 2002

El pressupost de l'Ajuntament de Bescanó per a l'exercici econòmic del 2002, aprovat pel Ple amb 6 vots de CiU i 4 de GIB-ERC, puja a un total de 3.182.489 euros, que és la quantitat que l'equip de govern preveu gastar i, alhora, ingressar al llarg de l'any.

En l'apartat de les despeses del pressupost destaquen les inversions que s'han d'executar aquest any, entre les quals hi ha les ampliacions de l'escola, la llar d'infants i el consultori municipal, l'asfaltat de vuit camins rurals, les milleres a les instal·lacions esportives de Bescanó -construcció d'un magatzem per al C.E. Bescanó, instal·lació de calefacció i aigua calenta amb energia solar al camp de futbol, instal·lació de calefacció als vestidors del pavelló i col·locació de tanques a darrere les porteries del camp de futbol municipal-, la millora de la xarxa de sanejament, la construcció del pont i els accessos al polígon industrial de la Central, la compra del Pou del Glaç, la urbanització del carrer Comte Arnau, l'obertura del carrer Vidal i Barraquer, la restauració de l'ermita de Sant Sebastià i de les façanes de l'Ajuntament, i la instal·lació d'aire condicionat al Casal d'Avis.

Aquestes inversions, que segons l'equip de govern no hipotecaran l'economia municipal, permeten qualificar de socialment avançat el pressupost, perquè és indubtable que beneficien a totes les famílies del municipi. Cal destacar també que algunes d'aquestes inversions ja s'han executat, mentre que n'hi d'altres que s'estan fent actualment i unes altres que es realitzaran abans de final d'any.

Quant als ingressos, l'equip de govern espera recaptar els més de tres

milions d'euros necessaris per tancar l'exercici sense dèficit. En aquest sentit, a més d'un augment dels ingressos en concepte d'impostos i taxes municipals que paguen els mateixos veïns de la població, l'equip de govern compta amb una molt important col·laboració econòmica d'institucions com la Generalitat, la Diputació de Girona i el Consell Comarcal del Gironès.

Ampliació de l'escola pública de Bescanó

Les obres d'ampliació que es fan al CEIP Dr. Sobrequès de Bescanó permetran augmentar la capacitat del centre i, d'aquesta manera, fer front a una demanda de places que els últims anys creix al mateix ritme que el conjunt de la població del nostre municipi, ja que s'hi han instal·lat moltes parelles joves que tenen fills amb edat escolar.

El mes de setembre vinent està previst que finalitzi la 1a fase de les obres d'ampliació amb la construcció de dues aules de pàrvuls que costaran aproximadament 18.500 euros, segons el projecte redactat pels serveis tècnics de l'Ajuntament de Bescanó, que també es fa càrrec del seu finançament.

Un cop acabada aquesta 1a fase de les obres, els serveis tècnics municipals redactaran el projecte d'ampliació de l'escola en general, que també serà finançat per l'Ajuntament, segons s'estableix en el conveni signat per l'Ajuntament i el Departament d'Ensenyament, després d'arribar a un acord per ampliar el CEIP Dr. Sobrequès al més aviat possible, tot i que aquesta actuació no estava prevista en el Pla de construccions per als propers anys de l'esmentada conselleria de la Generalitat de Catalunya.

En el mateix conveni s'indica que serà a partir de l'any 2004 quan el Departament d'Ensenyament reembor-

sarà a l'Ajuntament els diners que hagi hagut d'avançar per finançar les obres d'ampliació de l'escola, una actuació que venia reclamant tant la Direcció com l'AMPA del centre.

Cal destacar que la decisió de l'Ajuntament de fer-se càrrec de la redacció del projecte d'ampliació i del seu finançament ha estat clau per fer possible que els alumnes i professors del CEIP Dr. Sobrequès ja gaudeixin dels beneficis que comporten aquestes obres el curs 2002-2003 i no hagin d'esperar força més anys, que és el que hauria passat si l'Ajuntament de Bescanó no hagués demostrat la seva disposició a fer el possible per donar suport a l'escola i a l'educació dels infants del nostre poble.

Ampliació de la Llar d'infants de Bescanó

Tot i que la Llar d'infants de Bescanó es va inaugurar coincidint amb l'inici del curs 2001-2002, l'Ajuntament ja té previst ampliar-la amb tres aules més aquest mateix any per augmentar el seu número de places i, d'aquesta manera, poder atendre totes les peticions que facin les famílies que viuen i estan empadronades al nostre poble.

La necessitat de fer aquesta ampliació quan només ha passat un any des de la construcció de la Llar d'infants podria fer pensar en una falta de previsió, un argument que l'Ajuntament rebutja en considerar que és un exemple de bona gestió. En aquest sentit, l'Ajuntament assegura que l'any passat no podia fer front econòmicament a la Llar d'infants que necessitava el nostre poble i que si ho hagués fet hauria perdut la subvenció de 114.192,30 euros que aquest any li ha donat la Generalitat per finançar l'ampliació del centre, ja que aleshores el govern català no subvencionava aquests equipaments.

L'Ajuntament, que considera que aquests equipaments són imprescindibles per a les famílies que tenen mainada petita i treballen els dos membres de la parella, també assenyala que, tot i que el projecte estava incomplet, el curs passat cap nen o nena del nostre poble es va quedar sense plaça a la Llar d'infants, que era l'objectiu més important.

Finalment, l'Ajuntament anuncia que mentre es fan les obres d'ampliació de la Llar d'infants, que es preveu que durin 5 o 6 mesos, s'instal·laran al mateix pati del centre uns mòduls provisionals autoritzats i homologats pel Departament d'Ensenyament.

El consultori mèdic passarà de dues a sis consultes al doblar la seva superfície

Les obres que s'estan duent a terme a la planta baixa de l'edifici de l'Ajuntament permetran doblar la superfície del consultori mèdic de Bescanó, que passarà de tenir dues consultes a tenir-ne sis.

Un cop acabades les obres, que es porten a terme sense perjudicar el treball diari del centre sanitari, el nou consultori mèdic passarà de 153 a 313 m² de superfície, en els quals, a més dels sis consultoris, hi haurà dues sales d'espera, la recepció, un WC i dos lavabos, una sala per als metges, un vestidor, un magatzem i un arxiu.

Les noves dependències -quatre consultoris, la zona privada dels metges i una sala d'espera- s'ubicaran a les instal·lacions que ocupava l'antic casal de jubilats -una sala gran que servia de bar i una galeria que comunicava a una sala de jocs i televisió- així com un

petit magatzem municipal i uns petits lavabos.

Aprofitant la remodelació, es canviarà el lloc d'entrada del consultori, que serà per la façana principal de l'Ajuntament. Cal destacar que aquesta entrada es farà més gran que la que hi havia per tal de facilitar l'accés a les persones que tenen problemes de mobilitat.

El nou consultori disposarà d'una sala d'espera envoltada per les diferents consultes, ja que aquest disseny permet que totes les estances tinguin una ventilació i il·luminació adequades.

Reordenació de l'entorn de l'església de Sant Llorenç

Amb les obres de reordenació de l'entorn de l'església de Sant Llorenç, que està previst que estiguin completament enllestides el proper mes d'octubre, es millorarà notablement l'accés al nucli antic de Bescanó, ja que les persones que hi vulguin anar podran fer-ho no solament pel carrer de Dalt, que és l'única via existent actualment i que passarà a ser d'un sol sentit de circulació, sinó també pel carrer Vidal i Barraquer, un vial de nova obertura que permetrà descongestionar el centre del poble i guanyar una nova zona d'aparcament.

Les obres que es duen a terme actualment, que costaran 39.461 euros, són una continuació de les que, per encàrrec de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, es van fer l'any 1988, quan es va pavimentar la zona situada al davant de la façana principal de l'església i els carrerons de vianants adjacents.

L'Ajuntament ha decidit acabar l'arranjament de la zona perquè ara es pot enderrocar l'edifici de dues plan-

tes que hi ha just al davant del temple i que fins i tot va ser la seu de la llar d'infants municipal fins al març de l'any passat, quan van inaugurar-se les noves instal·lacions situades a la plaça de les Nacions, al costat de l'escola pública.

Les obres de reordenació del sector, que augmentaran considerablement la visibilitat de l'església de Sant Llorenç, també consideren la recuperació d'un safareig de l'antic pati de l'escola que ara està mig enterrat. Aquest safareig es restaurarà com un bassal d'aigua i, junt amb uns arbres, farà d'element delimitador. Finalment, el projecte preveu la creació d'una zona on els vianants puguin reposar una estona i que estarà equipada amb un banc de fusta i una font.

Plaques solars per escalfar l'aigua de les dutxes del pavelló poliesportiu

L'Ajuntament ha decidit instal·lar plaques solars al pavelló poliesportiu per escalfar l'aigua de les dutxes, una iniciativa que demostra la seva voluntat de preservar el medi ambient i apostar decididament pel desenvolupament sostenible del nostre municipi. En aquest sentit, s'ha d'assenyalar que aquest mateix any s'instal·laran plaques solars al camp de futbol i l'any vinent a l'escola.

Segons el projecte redactat per a la instal·lació d'aquestes plaques, es necessiten quatre panells amb una superfície total de 10 m² per donar aigua calenta a quatre dutxes del pavelló. Aquests panells se situaran a la façana sud -la que rep més llum- i a l'alçada màxima i tindran una inclina-

ció de 60°.

L'equipament que s'instal·larà al pavelló també disposa d'un programa automàtic per combatre la legionel·la que fa augmentar la temperatura de l'aigua de l'interior del dipòsit fins al punt de pasteurització suficient per eliminar aquest bacteri.

També s'instal·laran un mesurador de l'aigua que entra a l'interior del dipòsit i un compta-hores a la bomba del circuit primari solar, dos aparells que permetran avaluar l'estalvi energètic i, per tant, econòmic, d'aquesta instal·lació, que té un cost total de 10.508,09 euros.

Curs de cuina per a joves

Aquest any s'ha fet a Bescanó el 1r curs de cuina per a joves, un curs adreçat a persones de fins a 35 anys que ha estat impartit per la Núria Lladó.

El curs, organitzat per l'Ajuntament, ha constatat de 6 sessions de dues hores de durada que s'han dut a terme els dos últims dissabtes de maig i els quatre primers dissabtes de juny a les aules culturals M. Rosa Cabré.

Aquest nou curs es va iniciar pocs dies després de la finalització dels cursos de cuina de primavera que, organitzats també per l'Ajuntament, des de fa uns anys la Núria Lladó realitza a Bescanó i Estanyol.

A Bescanó, on enguany s'ha arribat a la 21a edició, les sis sessions de dues hores del curs es van fer els quatre divendres d'abril i els dos primers de maig a les abans citades aules culturals, mentre que a Estanyol, on s'ha fet la 7a edició, les sessions ens van fer els quatre dissabtes d'abril i els dos primers de maig al local social Enric Gifre.

Presentació de "Quaderns de l'ahir",

segon volum de la col·lecció "Planes d'història de Bescanó"

El passat diumenge 2 de juny es presentà el llibre "Quaderns de l'ahir", un recull d'escrits de Josep Palou i Gironès (Bescanó, 1922-1991) recopilats per Dolors Vilamitjana. Es tracta del segon volum de la col·lecció "Planes d'història de Bescanó" que l'Ajuntament va presentar el passat mes de març amb la publicació del primer volum, "El pou del glaç de Vilanna". Tal com indica el seu nom, l'objectiu d'aquesta col·lecció és explicar, de mica en mica i de primera mà, la història de Bescanó i, per aquest motiu, totes les obres que es publiquen tenen en comú que estan escrites per gent del mateix poble, enamorats de la vila.

L'acte s'inicià a 2/4 d'1 de la tarda al Casal d'Avis i la presentació del llibre "Quaderns de l'ahir" va anar a càrrec de Dolors Vilamitjana i Ernest Planagumà, un bon amic de Palou. Ambdós destacaren que Josep Palou i Gironès fou un bescanoní de cap a peus, amb un amor al seu poble que el va fer escriure sense parar, des de la primera època de La Pilastra fins al seu lliure de mort, el maig de 1991, a l'Hospital de Santa Caterina de Girona.

En les planes de "Quaderns de l'ahir" desfilen els costums de l'avi, llur regust i flaire; la naturalesa amiga, que embolcalla l'ésser humà en el seu marc; el detall per les coses minúscules, però fecundes; l'astorament per cada una de les estacions, que mena Palou a traduir els misteris naturals, a través d'un llenguatge viu, acolorit, espontani, emotiu, per perllongar uns valors que han de continuar-se en el temps, malgrat el culte a l'asfalt.

En el llibre hi ha 40 relats, agrupats en quatre parts que teixeixen el Bescanó i la Catalunya que li va tocar viure a Josep Palou. L'autor ens descriu com era la vida al segle passat a través de capítols de les seves memòries personals, records, relats de viatges, quaderns costumistes... Hi ha, per exemple, escrits sobre personatges típics com ara els segadors, els xarlatans del mercat de Girona, els serenos... o sobre persones o llocs de Bescanó, com es vivien aleshores algunes tradicions o festivitats (els Reis, la revetlla de Sant Joan, la matança del porc...).

Dolors Vilamitjana ha posat forma i ordre als escrits de Palou, seguint el curs de l'any que, metafòricament, es correspon al curs de la vida i els ha aplegat sota el títol de "Quaderns de l'ahir", a fi que els bescanonins del futur puguin tastar una mica el passat de l'època de Josep Palou i Gironès, una persona que estava molt implicada en la vida quotidiana del nostre poble, ja que va ser un gran dinamitzador de les entitats esportives i culturals i va participar en les emissions de "Ràdio Amistat", vinculades a la parròquia.

Per acabar, reproduïm el poema "Epitafi", dedicat a Josep Palou i Gironès, que Dolors Vilamitjana va recitar el dia de la presentació del llibre amb l'acompanyament musical del guitarrista Jaume Vila.

Epitafi

Anhelo esgarrapar el núvol tempestuós per alliberar l'aigua tèrbola dels dies, per descarregar la bèstia impulsiva que condemna a la penombra feréstega. Les hores sarmentades de preocupacions, els tentacles de la tenebra que els ablanen, les ones feres infanten pedregades i, l'home, resta sol en les bruixonades.

Cau el pedram. Esclau, el poble Delit s'endinsa en la lluita tel·lúrica: però... les fades l'acompanyen en la brega i... l'escalf de la muntanya, l'etern dolor de la melodia tètrica, esmoreix.

El vailet ja no resta sol... en la immensitat
DOLORS VILAMITJANA (ESTANYOL,
AGOST DE 1997)

Sortida a Montserrat de la Colla de geganters i grallers de Bescanó

El passat 25 de maig, tota la Colla de geganters i grallers de Bescanó vàrem anar a Montserrat per fer una visita a la Moreneta i, de passada, donar a conèixer el nostre poble. Feia temps que ho teníem pensat, però sempre per alguna raó o altra s'anava posposant, bé pel temps, bé per compromisos de la colla. Però finalment vàrem fer l'excursió tan esperada. I quina millor ocasió que la d'estrenar els nous vestits dels gegants.

La jornada ens va ser molt agradable, amb bon temps, bona companyia i bona acollida per part de molts visitants (sobretot els japonesos) que en aquell moment feien la seva visita a la Verge, al mateix temps que nosaltres.

L'Ernest Costa explicant les transformacions experimentades pels boscos per la intervenció de l'home.

Vàrem obsequiar al públic amb unes quantes cançons de gralla, bombo i timbal i tothom qui va voler es va fer una foto amb els gegants de Bescanó: catalans, anglesos, francesos, japonesos, ... gent de tot arreu del món.

I com que ens vàrem quedar amb ganes de tornar-hi, quan ho vulguem repetir us ho farem saber per tal que tothom pugui afegir-se a la sortida.

LA COLLA

Caminada guiada pels boscos de Bescanó

El passat 16 de juny, l'Associació Vilanna-Bescanó Natura, amb la col·laboració de l'Ajuntament, va organitzar una caminada guiada pels boscos de Bescanó que va despertar força interès entre els nombrosos participants.

Les explicacions i comentaris van anar a càrrec d'Ernest Costa, que va explicar com els boscos d'arreu han estat modificats per l'home segons les necessitats de cada època.

ANDREU BATALLÉ

Els gegants de Bescanó a Montserrat. Foto de grup dels participants a la sortida a Montserrat organitzada per la Colla de geganters i grallers de Bescanó.

Colla de col·leccionistes i col·laboradors de l'edició d'enguany de Porkomania.

5a edició de Porkomania a Bescanó

Un any més, durant la Fira de l'Embotit de Bescanó, es va tornar a celebrar l'exposició Porkomania, que enguany va arribar a la seva cinquena edició. A més de ser un gran èxit de públic, l'edició d'enguany de Porkomania va deixar palès que cada cop tenim més col·laboradors disposats a exposar les seves col·leccions de porquets.

És molt important destacar la col·laboració d'amics i familiars per aconseguir tirar endavant aquesta tasca, ja que sense ells hauria estat impossible fer-ho. En aquest sentit, cal destacar la participació del "manetes" d'en Josep Baltasar, que cada any ens sorprèn amb agradables novetats.

La col·leccionista Anna Maria i l'Antonio posen per a la foto record de la mostra d'enguany.

Bescanó acull la 6a Trobada de Penyes Blaugrana de les comarques gironines

El passat diumenge 26 de maig, Bescanó va ser la sed de la 6a Trobada de Penyes Blaugrana de les comarques de Girona, un acte organitzat per la penya del nostre poble, que es va fundar el 9 d'octubre de 1996 i compta amb uns 250 socis.

La trobada es va iniciar a 2/4 de 10 del matí amb l'esmorzar que els penyistes van fer al parc de l'Ajuntament, on s'havien concentrat representants de la majoria de les 53 penyes que té el F.C. Barcelona a les comarques gironines.

A mig matí es va fer una cercavila pels carrers del poble amb els Grallers i Gegants de Bescanó i la desfilada de penyes i estendards participants, un dels actes més atractius de la trobada junt amb l'audició de sardanes que la cobla Vila de la Jonquera va oferir a la

tarda a la plaça de les Nacions.

També al matí es va fer la missa en honor de la trobada i en memòria dels socis i simpatitzants difunts celebrada a l'Església de l'Assumpta, un acte que va donar pas a l'Assemblea de Penyes, que se celebrà al teatre de l'Alba Bescanonina.

Un dels actes més concorreguts de la Trobada va ser el dinar de germanor que es va fer al pavelló d'esports i que va comptar amb prop de setanta participants.

La trobada, en el decurs de la qual es va presentar el portaveu de les penyes de Girona al Consell de Penyes del F.C. Barcelona, es va cloure amb un ball de fi de festa amenitzat pel conjunt "La Gramola".

Cal destacar que alguns assistents a la Trobada, que ja estaven força decebuts per la mala campanya realitzada pel primer equip del Barça, van expressar el seu malestar pel poc pes que va tenir la delegació que va representar a la directiva blaugrana en l'acte. En aquest sentit, cal assenyalar que no hi havia ni el president ni cap vicepresident i que la màxima representació del club va recaure en Jesús Farga, responsable del futbol base del F.C. Barcelona.

Refugi i agulles d'Amitges.

Membres de la Colla Excursionista l'Isard a dalt del Tuc de Ratera.

Darreres activitats de la Colla Excursionista l'Isard

El passat dia 5 de maig es va fer la XVII Marxa popular que, organitzada per la Colla Excursionista l'Isard i el GEB, i patrocinada per l'Ajuntament, la Grober i el bar el Bescanóní, va comptar amb la participació de més de 150 persones, les quals van gaudir de la passejada i d'un esmorzar abundant.

Per Setmana Santa, alguns membres de la Colla l'Isard vàrem anar d'excursió al Pallars. Vam passar la nit al refugi d'Amitges i vàrem pujar al Tuc de Ratera (2.858 metres).

Per altra part, al mes de maig vàrem pujar al Puigsacalm pel camí de ganxos.

Finalment, el diumenge 2 de juny els isards ens enfilàvem per les pendents rocoses del Pedraforca (2.497 metres).

ANDREU BATALLÉ SOMS

Vista del Pedraforca (2.497 metres).

Membres de la Colla l'Isard enfilant-se per les roques del Pedraforca.

Foto de grup dels isards que el mes de maig van pujar al Puigsacalm.

Concerts dels alumnes de l'Escola de Música de Bescanó

Per commemorar la diada de Sant Jordi, els alumnes de l'Escola de Música de Bescanó van oferir el passat 23 d'abril un concert al Casal d'Avis. La vetllada es va dividir en tres parts, en la primera els nens van interpretar cançons de dracs, en la segona cançons de Sant Jordi i en la tercera cançons de Pau. La vetllada fou un èxit, tant per l'assistència de nombrós públic com per la qualitat de les interpretacions.

Per altra part, el passat 14 de juny, amb motiu del dia internacional de la música, els alumnes de l'Escola

Un moment de l'actuació que els alumnes de l'Escola de Música de Bescanó van fer al Casal d'Avis per la diada de Sant Jordi.

de Música i la Coral Josep Ruhí de Bescanó varen celebrar a l'església de Sant Llorenç la tradicional vetllada musical, que enguany ha arribat a la seva sisena edició.

El concert es va dividir en dues parts, en la primera, els alumnes de l'Escola de Música van oferir peces instrumen-

tals i de cant, en la segona, la coral ens va delectar amb algunes peces del seu repertori. Aquesta segona part va començar amb la interpretació conjunta del Virolai en homenatge a Mossèn Cinto Verdaguer, del qual enguany celebrem el centenari de la seva mort.

TROBADA D'EXALUMNES DE L'ESCOLA DE BESCANÓ

El dia 9 de març vàrem fer un sopar al restaurant la Barca tots aquells que deixàrem l'escola de Bescanó fa 20 anys. Després de passar els anys de la nostra infantesa junts a l'escola i pel poble, els lligams que ens uneixen són molts i això va quedar palès en aquesta trobada. Molts, feia tants anys que no es veien, que ni es reconeixien. El sopar va ser un èxit, a més de divertit en recordar les diverses històries i entremaliadures escolars. Esperem poder tornar a repetir-lo cada any, esperant que tots aquells que no pogueren venir també hi siguin. Els que assistiren al sopar varen ser, començant per dalt i d'esquerra a dreta: Sofia Massana, Jordi Ferrer, Judith Frigolé, Joan Puig, Ramon Bota, Jordi Arbat, Jordi Alsina, Ali Robledillo, Josep Salló, M. Lluïsa Gironès, M. Àngels Gri, Àngel Font, Pilar Vidal, Anna Bruns, Antònia Sabench, Marta Ramió, Dolors Casadevall, Teresa Mas, Helena Boix, Genoveva Serarols, Teresa Prat i Jordi Font.

Nascuda a Bescanó el 17 de setembre de 1922, Joaquina Campasol i Sureda conserva vius molts records de la seva infantesa, una època en què vivia al molí del comte Berenguer, un edifici situat a tocar el riu Ter, al canal de la Grober, que el seu pare, Pau Campasol, tenia llogat i on va fer de moliner fins que va quedar inutilitzat a conseqüència de l'aiguat que l'any 1940 va afectar diferents municipis de la riba del Ter. Entre moltes altres coses, la Joaquina i el seu marit, Llorenç Serra Prats, nascut a Roses el 4 d'agost de 1918, també tenen molts records del nou molí que va instal·lar el pare d'ella al carrer Major de Bescanó, un negoci conegut popularment com Can Pau del Molí on, a més de viure-hi, en Llorenç va fer de moliner fins que es va jubilar i que des de fa 30 anys també és la seu de la bodega-magatzem de vins que actualment regenta el seu fill Josep.

La família Serra-Campasol, del molí a la bodega de Bescanó

"El 1920 o 1921, pocs anys després de morir-se el seu primer marit, Pere Boada, que a finals del segle XIX ja tenia llogat el molí de la família Berenguer, la meva mare, Anna Sureda, es va casar amb el que seria el meu pare, Pau Campasol Costa, que ja treballava en el molí com a mosso", explica la Joaquina, que conserva la llibreta on els seus pares anotaven les quantitats que pagaven al comte pel lloguer del molí i a una altra família de Bescanó per l'arrendament d'unes terres, unes anotacions al peu de les quals hi ha la signatura del arrendatari i la data en què es feia efectiu el pagament.

D'aquesta llibreta cal destacar que els assentaments relatius al lloguer de les terres on la família de la Joaquina tenia l'hort abasten un període de més de mig segle (del 3 de juliol de 1900 al 31 de març de 1952) en el qual figuren les anualitats abonades primer per Pere Boada, després per Anna Sureda i finalment per Pau Campasol i que van seguir la següent evolució: 60 pessetes l'any 1900, 165 pessetes el 1908, 200 pessetes del 1919 al 1927, 145 pes-

En Llorenç i la Joaquina quan l'any 1994 van celebrar les noces d'or del seu casament amb una missa a l'església de Bescanó i un dinar al Fornells Park.

setes el 1928 i 1929, 250 pessetes el 1930, 312 pessetes el 1931 i 100 pessetes del 1932 fins el 1952. En canvi, l'arrendament del molí es pagava cada sis mesos i les anotacions corresponen a un període que no arriba als 8 anys, ja que la primera és del 18 de novembre de 1899 i l'última del 9 de gener de 1907. Al peu de cada anotació hi ha la firma del comte Ramon Berenguer, que entre 1899 i 1903 va cobrar 1.750 pessetes semestrals de

lloguer i del 1904 al 1907 en va cobrar-ne 2.000, quantitats que sempre va abonar Pere Boada.

De la seva infantesa, quan vivia amb la seva família a l'habitatge que hi havia al mateix molí dels Berenguer, que anava amb l'aigua del canal de la Grober i tenia sis moles de pedra, la Joaquina recorda que els pagesos de Bescanó, Llagostera, Vilobí, Riudellots, Cassà, Salt, Estanyol i de molts altres pobles de la contrada venien al molí

El matrimoni durant les vacances que van passar a Mallorca l'any 1955, al vendre el cafè que tenien a Roses.

amb carros carregats de sacs plens de blat de moro per fer farina panificable i d'altres cereals per fer farinades per al bestiar. *"Les farinades per al bestiar es feien tot l'any i la farina panificable es feia d'agost fins a final d'any, de manera que el meu pare tenia molta feina i havia de treballar de les 6 del matí fins a les 10 o les 11 de la nit, motiu pel qual tenia un mosso que s'encarregava de treballar la terra que tenia arrendada"*, comenta la Joaquina, que recorda que *"com sempre hi havia cues, els pagesos ja s'emportaven el menjar de casa seva per fer més passable l'estona que s'havien d'esperar, que gairebé sempre era de moltes hores"*.

La Joaquina assenyala també que el seu pare solia cobrar la seva feina de moliner amb una part proporcional del cereal que s'havia de moldre, una operació que s'anomenava molturació i que es feia utilitzant un cassó d'aram. També recorda, però, que durant l'època de la guerra *"venia molta gent de Barcelona a buscar farro, que canviaven per espartenyas, fil de cosir o qualsevol altre cosa que portessin i que ens poguéssim fer servei"*,

refereix la Joaquina que, com a anècdota, explica que en aquest molí hi havia moltes rates i que el seu pare, que les matava colpejant-les amb una escombra de bruc, sempre portava guants gruixuts per protegir-se d'elles i també es lligava cordills als pantalons perquè no poguessin pujar-li cames amunt, tal com li va passar una vegada. Una altra anècdota que recorda la Joaquina té a veure amb el rellotge de peu que hi havia a la casa on vivien al mateix molí *"ja que tota la gent que passava amb carros per la carretera el podien veure i sabien quina hora era perquè sempre tenien la porta de la casa oberta"*.

La Joaquina també explica que abans d'esclatar la guerra, el seu pare, al veure que la Grober necessitava l'aigua del molí dels Berenguer, va comprar dues vessanes de terra al costat del carrer Major i va construir-hi un altre molí i l'habitatge familiar, un immoble que s'anirà ampliant amb el temps i que actualment acull la bodega-magatzem de vins que la gent del poble coneix per Can Pau del Molí. *"A la dècada dels anys 30 del segle passat, el pare va treballar tant*

En Llorenç Serra i la Joaquina Campasol, quan es van casar, el 13 de desembre de 1944.

al molí dels Berenguer com al nou que havia edificat ell al carrer Major, on al principi només feia farinades, ja que només tenia dues moles", refereix la Joaquina, que comenta que el seu pare era un gran afeccionat a les motos i a les ràdios. *"De seguida que va poder es va comprar una Norton i ja abans de la guerra el pare i la mare anaven amb moto a les Fires de Perpinyà"*, comenta.

Del bar de Roses al molí de Bescanó

La Joaquina i el seu marit es van conèixer a Roses, el poble d'en Llorenç, on ella anava a estiuejar, i després de festejar un parell d'anys es van casar el 13 de desembre de 1944 a l'església del Mercadal de Girona i de viatge de noces van anar a Barcelona i a Montserrat. *"Al casar-nos ens vam instal·lar a Roses, on vam comprar un negoci al carrer Major, el cafè Modern, que vam regentar durant 11 anys, del 1944 fins al 1955"*, explica el matrimoni, que en aquesta època van tenir els seus dos fills, en Josep i la Margarita, que els hi han donat quatre néts, en Toni i la Gisela, en Pau i en Francesc.

"L'any 1955 vam deixar Roses per venir a Bescanó, un canvi al qual em va costar molt acostumar-me, ja que l'ambient d'ambdós municipis era molt diferent perquè a Roses, tot i no haver-hi diners, la gent sabia gaudir, mentre que a Bescanó només pensaven a treballar", manifesta en Llorenç, que va començar a treballar de moliner amb el seu sogre i es va instal·lar amb la seva família en el pis que hi havia a sobre del molí nou.

En Llorenç va continuar l'ofici de moliner del seu sogre, però a més va aprofitar les instal·lacions de Can Pau del Molí per dedicar-se a la venda d'adobs, userda i palla, així com per criar conills, gallines i pollastres. *"Comercialitzàvem de 300 a 400 tones d'adobs i centenars de tones de blat de moro cada any, i d'userda*

haviem arribat a tenir-ne emmagatzemada més de 100.000 quilos”, recorda en Llorenç, que també va ser un dels primers de la contrada a dedicar-se a engreixar porcs i a fer barreges de pinsos, una tasca que va fer fins que es va jubilar, l’any 1983, compatibilitzant-la amb la feina de moliner i amb la venda de vins a granel. “A la venda de vins vaig començar a dedicar-m’hi fa 30 anys i ara és la principal activitat del negoci familiar, ja que tenim una bodega-magatzem on venem vins a granel i embotellats que porta el meu fill Josep, que és un gran sumelier i que també subministra a molts restaurants i altres establiments de les comarques gironines, i fins i tot de Barcelona”, refereix en Llorenç, que explica que la planta baixa de l’edifici de Can Pau del Molí té 1.000 m² de superfície, en els quals hi ha botiga, despatx i dos magatzems, un d’ells de 500 m².

Per acabar, el matrimoni Serra-Campasol comenta que, tot i haver passat èpoques més bones que altres, no es queixen de la vida que han tingut i asseguren que les seves grans aficions han estat els viatges i el ball. “Ara a mi ja no m’agrada voltar, però de jove amb la dona vam recórrer molts països d’Europa”, explica en Llorenç, que diu que encara avui van a ballar a Anglès i destaca que la Joaquina sempre ha tingut un do especial a l’hora d’escriure, un do que també ha heretat la seva filla Margarida i “que fa que quan llegeixes el que han escrit sembla que ho puguis veure”.

R. PONSATÍ

En altres Pilastres han sortit poemes dels alumnes de l’escola. No és nou que a tots els nens i nenes els agraden els poemes. És divertit llegir-los i a més és divertit de fer-los. Aquesta vegada us fem arribar una colla de poemes dels nens i nenes de 5è nivell

L’amor

Ai, amor meu
que batega com el cor,
que omple de color
i de tristor
el nostre món!

MÒNICA SALIDO ABAD -

Hora de treballar

Xip-xap els nens xipollegen
mentre contents juguen.
Els nens s’adormen ara
sota l’amor de la lluna.
Ding-dong les campanes sonen.
La gent es desperta ja.
Rere les muntanyes s’alça el sol.
Tots ens llevem per treballar.

ORIOL BADIA REGOLTA

El temps

Veig com passa el temps
i tota jo em faig gran
dins un món petit
tot ple d’infants.
Veig com passa el temps.

NEUS BAGUÉ VILAPLANA -

L’amistat

Mentre cauen les fulles
de la tardor,
amb emoció i tendresa
se sent l’amistat.
El meu amic ha tornat
del neguit que el corprenia
i l’alegria ja ha retrobat.

JOSEP BATCHELLÍ FONT -

Dia de l’amor

Avui dia de felicitat
amb tu ve l’amistat.
El meu cor està content,
és un dia sorprenent.
El meu amor no pot aguantar
em vénen ganes de plorar.
Si te’n vas, jo ploraré
i demà et seguiré.

NORA FERRER CREUS -

El meu cor

No sents cor meu
com t’estimo?
M’he enamorat de tu,
de tu i de ningú més.
Sempre et sento
a dintre meu.
Tant de bo no paris mai,
no paris de bategar.

ORIOL MASACHS SERAROLS -

Colors

El cel és blau.
El foc vermell
i molt calent
com el desert.

FRANCESC MICÓ LÓPEZ -

Dins la foscor de la nit

Dins la foscor de la nit
el meu cor sentia
el ding-dong de les campanes
i lentament m’adormia.
Ai, quina nit d’alegria
plena d’amics jo tenia!

SARA MIRA SÁNCHEZ -

Sentint, veient

Sota l’arbre florit
zum-zum fa l’abella.
Pel blau mar el llagut,
solca la blanca vela.
De la finestra estant
veig l’abella i la vela.

ORIOL RIBAS TORRES -

Enamorada

No estic trista ni malhumorada;
estic enamorada.
Tinc alegria en el meu cor
i companyia i amistat.

Gotes de pluja cauen del cel
i el silenci sols se sent.
Sento emocions al jardí del meu cor
i enyorament de tu.

ANNA ROSSELL PUJOL -

L'horitzó

Veig allà lluny l'horitzó
mentre les onades cavalquen
dins un mar ple d'alegria
com poltres desbocats.
Veig l'horitzó de la mar.

LLUÍS SABALLS PARADELL -

La pluja

Xim-xim el nen sentia
i l'aigua queia lentament
mentre corria pel carrer
i regalimava amb alegria.
Xim-xim el nen sentia.

ELISABET SOLER RENART -

Un globus en el cel

Veig un globus en el cel
i penso en els estels.
Una gavina alça el vol
i s'allunya a cor que vols.
Veig un globus en el cel.

ANIOL SERRASOLSES SOLÀ -

Vull estar amb tu

L'amistat ho és tot per mi.
Si no estic amb tu, m'entristeixo.
M'agrada trobar-te pel carrer
i somiar coses belles
de tu, amb tu i per tu.
Quan l'endemà em desperto,
dic al Senyor que em mira:
- Deixeu-me estar amb l'amiga.

CRISTINA TARRÉS GONZÁLEZ

Si jo fos un gos

Si jo fos un gos,
voldria un os.
Més content que un llum,
me n'aniria molt lluny.
Jo amb l'os dormiria
i també hi jugaria.

PAU CASANOVAS BOU -

Si jo fos un mosquit

Si jo fos un mosquit,
xuclaria la sang d'un petit.
Per no rebre cap bufetada
d'una gran enrabiada,
me n'aniria molt lluny
més ràpid que la llum.

LLUÍS MOUTINHO SÁNCHEZ

Si jo fos el sol

Si jo fos el sol,
veuria els ocells volar
junts jugant amb un estel
que voleia dalt del cel, ara amunt, ara
avall,
i s'emmiralla sobre el mar.

ALBA OLIVEIRA HORTA -

Si jo fos el blau cel

Si jo fos el blau cel,
miraria un gran estel
d'un color de dolça mel.
Ploraria amb gran tristor
sense amics a la foscor
per culpa d'un perdut amor.

ADRIÀ ORTEGA CONDOM -

Si jo fos aviador

Si jo fos aviador
navegaria per l'aire.
Perquè m'agrada volar,
me n'aniria ben enlaire.
Solcaria el blau cel
com si fos un vaixell,
o potser un estel
de colors molt bells.

DAVID FARRARONS ESTEVE

Si jo fos una oreneta

Si jo fos una oreneta
volaria pel cel.
Deixant-me portar per la brisa,
aniria lluny, molt lluny.
Viuria en una caseta
tota ella molt ben feta.

ELOI DE LA O RUÍZ -

Si jo fos un gat

Si jo fos un gat,
voltaria pel terrat.
Aniria amb molt de compte
per no caure en cap forat
i quedar-me enfangat.

GALA JAILE CASADEMONT

Si jo fos un coet

Si jo fos un coet
visitaria l'espai exterior.
Veuria marcians
i planetes llunyanes.
També meteorits
i animalets molt estranys
que viuen en galàxies llunyanes
a l'altre confí.

FERRAN TAURE SERRANO -

Si jo fos un canó

Si jo fos un canó,
no tindria gens de por
quan retronys el meu so.
La bala aniria lluny,
es perdria dalt del cel
per les guerres acabar
i la pau al món portar.

GERARD XARGAY SOLER -

Aprofitant el 150è aniversari del naixement de l'Antoni Gaudí, a l'escola hem dedicat una colla d'activitats al seu record. Hem fet tallers, hem treballat la seva biografia, ens han explicat com es feia el trencadís, hem fet vitralls pintats, hem interpretat plàsticament edificis de l'Antoni Gaudí. De tot això us n'oferim una mostra. A la plana de l'escola : <http://www.xtec.es/ceip-drsobreques> podreu veure totes les activitats fetes pels nens i nenes de l'escola. Us animem a visitar-la.

Hem titulat així la nostra biografia de l'Antoni Gaudí perquè ens ha interessat estudiar Gaudí principalment com a persona, què pensava, com actuava, què li passava pel cap, què sentia. De biografies de l'Antoni Gaudí n'hi ha moltes i aquests dies en surten més encara, tothom en parla: televisions, fascicles dels diaris, exposicions... Ens ha semblat que en fer una biografia de l'Antoni Gaudí corriem el risc de fer una enumeració d'obres i de fets puntuals i que això no costava gaire: es busca en una enciclopèdia, a Internet, a la Biblioteca del poble, es copia i ja està. El que nosaltres hem volgut fer ha estat llegir diverses biografies d'autors i llocs diferents i fixar-nos sobretot en què deien cadascuna d'elles de l'Antoni Gaudí com a persona i de totes elles fer la nostra, que segurament no és una relació detallada d'obres i d'anys, però que sí els ha semblat als nois i noies de 6è de l'escola que eren importants i que els ajudaven a entendre l'Antoni Gaudí com a persona i que si l'enteniem com a persona, segurament també l'entendrien millor com a genial arquitecte, segurament avançat a la seva època, com gairebé tots els genis.

Antoni Gaudí com a persona

Seguint l'estructura d'una de les biografies que hem consultat hem dividit la nostra biografia en cinc etapes de la seva vida:

1.-La infantesa i l'etapa escolar. 2.-La joventut i els estudis. 3.-Gaudí gran treballador. 4.-Última etapa de la seva vida. 5.-El vell Gaudí i la seva mort.

La infantesa i l'etapa escolar

Antoni Plàcid Guillem Gaudí i Cornet va néixer el dimecres 25 de juny de 1852, a Riudoms, al Baix Camp, a la província de Tarragona. Fou batejat a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Reus.

L'Antoni era el cinquè fill del matrimoni de Francesc Gaudí i Antònia Cornet i el que va viure més anys.

Els altres germans es deien: Rosa, Maria, Francesc i Francesc. A aquest últim també li van posar Francesc, en record de l'altre fill Francesc que va viure 2 anys. Des de petit, l'Antoni patia un problema reumàtic que no li permetia jugar amb els nens de la seva edat i l'obligava a desplaçar-se damunt una burra o a restar a casa perquè el dolor no li deixava moure's pel seu propi peu. Això va fer que fes força faltes a classe, però tampoc és que li agradés molt, cosa que li permetia passar moltes hores observant els animals, les plantes i les pedres que hi havia al seu voltant, ja que llavors no hi havia entreteniments que no fossin

treballar o anar a l'escola. Quan ell era petit no hi havia ràdio, ni tele ni còmics i amb alguna cosa s'havia d'entretenir. Aquesta malaltia l'acompanyà tota la seva vida. Una de les anècdotes que s'expliquen d'aquesta etapa de la seva vida diu que "un dia que el mestre explicava que tots els animals que tenen plomes poden volar, ell, que era molt observador, va dir: Les gallines de la meua àvia tenen plomes i no poden volar. Les fan servir per córrer més ràpid i no per volar."

Els metges li van recomanar una dieta vegetariana i que passegés de tant en tant. Potser, per aquest motiu, quan ja era gran, anava caminant de la Sagrada Família fins a l'església de Sant Felip Neri, on s'hi quedava una estona resant.

Als 11 anys es va matricular a les Escoles Pies de Reus. Des d'aquest moment va millorar intel·lectualment tal com ho mostren les seves bones notes en geometria. No era un geni dels estudis, però a mesura que va anar estudiant més millorà notablement fins al punt de tenir algun excel·lent i es diu que aquí va començar la seva religiositat, ja que cada dissabte anava a resar a la Verge. Durant aquesta època feia dibuixos per il·lustrar el setmanari escolar manuscrit i feia d'escenògraf al teatre de l'escola. Va fer un canvi notable en l'aspecte físic, cosa que li va permetre fer excursions en les quals gaudia com mai observant nous paisatges de la natura.

La joventut i els estudis

El 1868 Gaudí es va traslladar a Barcelona per estudiar arquitectura, però, abans, va haver de fer un curs d'accés a l'Escola Provincial d'Arquitectura on es va haver d'examinar de tres assignatures lliures, a més va haver de superar els exàmens d'altres assignatures de la Facultat de Ciències. Superat aquest va poder començar la carrera, que constava d'un curs d'ingrés, un curs preparatori i quatre cursos més.

A l'Escola Provincial sovint feia "campana", però sempre era a la Biblioteca i també assistia a classes de Filosofia, Història, Economia i Estètica, ja que ell deia que: Els diferents estils no depenien d'unes idees estètiques sinó també d'un ambient social i polític. No va ser un estudiant destacat, però sí suficientment bo per obtenir una sòlida informació sobre els coneixements arquitectònics elementals.

Les seves notes no van ser molt esplèndides, però en destaquen dos excel·lents: Un a l'assignatura de "Dibujo de ensayo e invención de edificios o sus partes (Proyectos)". El dibuix havia de ser la porta d'un cementiri, però Gaudí va començar dibuixant un cotxe dels morts i uns personatges tristos per tal de crear l'ambient adequat. El professor en veure el dibuix va pensar que davant seu tenia

un boig o bé un geni. El van suspendre per no haver dibuixat la porta, però al setembre li van posar un excel·lent per un dibuix genial. L'altre excel·lent fou per un dibuix per al pati de la Diputació Provincial de Barcelona. Aquest fet li va permetre presentar-se per a Premi Extraordinari, que el Tribunal no li va donar.

L'onze de febrer del 1878 el director de l'escola va enviar 4 expedients, entre ells el seu, al rector de la Universitat, perquè se'ls entregués el títol d'arquitecte. Quan se'n va assabentar va comentar al seu amic Llorenç Matamala que es deia que ja era arquitecte amb un cert aire de superioritat, ja que ell se'n considerava des de molt abans. Una mica "cregut" sí era.

Durant els estudis va tenir diferents domicilis. A Barcelona vivia amb el seu pare i la seva neboda Rosita Egea Gaudí. La seva mare havia mort abans que comencés els estudis d'arquitectura. L'Antoni mai no es va casar i ells van ser la seva única família.

Gaudí va buscar estímuls a les seves creacions en llibres medievals, en l'art gòtic, en les il·lustracions de construccions orientals i en les formes orgàniques de la natura.

Del seu pas pel Servei Militar de l'època diu que va ser la única etapa de la seva vida que no va poder controlar. D'ell es diu que tenia mal geni, però també que s'interessava pels problemes socials dels treballadors i que se sentia molt unit al poble.

Tot i que el seu aspecte, amb ulls blaus i pell blanca, li donava un aire nòrdic ell sempre deia que era i se sentia profundament mediterrani i que estava orgullós de la seva terra i la seva llengua, cosa que més endavant li va portar més d'un maldecap. Gaudí va seguir tots els actes catalanistes de la seva època. També es va apuntar a "l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques". En les excursions que feien va poder ampliar els seus coneixements sobre l'antiga arquitectura de Catalunya. Això ho va plasmar en molts dels seus edificis on podem trobar l'escut de les quatre barres o escultures de Sant Jordi.

Per poder pagar els seus estudis el seu pare va haver de vendre una propietat de la família i ell mateix va haver de treballar amb alguns mestres d'obres de Barcelona. Estudiar i treballar se li devia fer molt cansat, per això quan va acabar els estudis i va començar a guanyar uns quants diners va intentar gaudir de tot el que s'havia privat durant la carrera. Tenia fama de "dandi", que segons ens han explicat vol dir que li agradava presumir, anar ben vestit i envoltar-se de l'alta societat de Barcelona. Es comprava els barrets a la casa "Arnau" (una de les millors i més cares botigues de barrets). També diuen que la seva targeta de presentació estava dissenyada amb molta cura i, a més, li agradaven les sabates còmodes i, per això, com que quan eren noves li feien mal les feia portar al seu germà fins que fossin toves. Quina cara!

Gaudí, gran treballador

Quan Gaudí era a Barcelona, la ciutat estava creixent gràcies a la indústria tèxtil. Als rics els agradava estar envoltats d'artistes, intel·lectuals i famosos i la burgesia tenia un gran prestigi. Aquests burgesos rics i amb diners van començar a encarregar projectes a l'Antoni Gaudí, però tot i això, ell mai no va renunciar al contacte amb les classes obreres de les

Concurs Literari Bescanó 2002

Reproduïm les tres obres premiades en cadascuna de les quatre subcategories -A (P5), B (1r-2n), C (3r-4t) i D (5è-6è)- en què es divideix la categoria reservada als alumnes del col·legi Dr. Sobrequès del Concurs Literari Bescanó 2002, que enguany ha arribat a la seva cinquena edició.

Categoria A (P5)

El lleopard tenia gana

PERSONATGES: LLEOPARD, CONILL, PAPALLONA

Hi havia una vegada un lleopard que es volia menjar un conill. El lleopard se'n va anar i el conill també se'n va anar i va trobar una pastanaga i se la va menjar. El lleopard va tornar a vindre i es van barallar i la papallona els hi va dir que es calmessin i es van fer amics i van anar a viure tots junts en una cabana.

ALEIX ORTEGA CONDOM

El nan i el príncep

PERSONATGES: FULLET, PRÍncep

Hi havia una vegada un príncep que tenia un castell. El príncep va anar al bosc i es va trobar un fullet i es van fer amics. Es van dir els noms -el fullet es deia Treballador i el príncep, Carles-, van jugar i tots dos se'n van anar al castell.

ERNEST PRAT GARRIGA

Plsap pisea

PERSONATGES: PRINCESA, REI

Hi havia una vegada un rei i una princesa que volien sortir a fer una excursió a la muntanya. Van trobar un castell i van trobar un tresor i se'l van emportar. Hi havia diners i se'n van anar cap a casa, després van obrir el tresor i estaven molt contents.

ESTEL PORCELL PADROSA

Categoria B (1r-2n)

El noi de la moto

Hi havia una vegada un noi que tenia els ulls verds. Tenia una moto desmuntada. La va arreglar. Amb ella va guanyar totes les curses. Estava molt content. Tenia tota la casa plena de copes i medalles.

Amb els diners que va guanyar se'n va anar de viatge amb la seva moto i va conèixer molts països.

Va tornar cap a casa seva molt content.

A partir de llavors es va dedicar a comprar motos antigues i les arreglava.

El noi va ser molt feliç perquè feia la feina que li agradava.

ADRIÀ ROVIRA MÁRQUEZ

L'Anna sense por

L'Anna era una nena de cabell castany i pell clara que vestia amb coses negres o texanes.

Tenia una germana que era rossa, que tenia quatre anys i que es deia Clara.

Un dia la Clara es va despertar i li va dir a la seva germana: "Hi ha un cap a la porta".

L'Anna li va contestar: "No, és el meu passamuntanyes".

Després li va dir: "Mira, ara ve el cos del cap".

L'Anna li va dir: "No, és la meva granota de l'estiu".

La Clara va dir: "Ja n'he après".

La nena va agafar una carbassa i uns pantalons de la seva germana i una brusa.

Amb la brusa, els pantalons i la carbassa va fer un ninot i va espantar l'Anna.

Des d'aquell dia mai més l'Anna no va espantar a la seva germana petita.

MÒNICA DELGADO PARDO

El rellotge Tic Tac

Una vegada hi havia un rellotge que es deia Tic Tac. Tenia uns ulls tan i tan bonics! Eren blaus com el cel, i una boca riellera. Vivia a la classe de segon de l'escola del poble.

Un dia es va trobar amb una gran sorpresa, una muntanya de regals. Però resulta que aquells regals no eren per ell, eren per als alumnes de l'escola. Es va enfadar tant que va decidir saltar de dalt de la biblioteca a baix. Els nens i les nenes el van parar.

Els nens, molts generosos, li van donar un dels seus regals i van viure feliços a la classe tots plegats.

IA COMAMALA COMAS

Categoria C (3r-4t)

A l'atac

Vet aquí en el futur, quan les formigues eren deu vegades més grans i els cucs iguals de grans, en una illa de Gran Bretanya hi havia un gran camp al peu d'un volcà. Allà, en un forat molt gran, hi havia formigues grans, fortes i valentes que parlaven amb cucs de llum igual de grans, de forts i de valents que les formigues.

"Els ossos formiguers i els voltors volen envair aquest camp" -va dir el capità Destral de Ferro (la formiga).

"Hem d'aconseguir reforçar la defensa" -va dir el capità Pedra de Foc.

L'endemà van anar al volcà i es van posar a fer forats i camins per sota terra, feien passar la lava i amb ella feien destrals, armes, llances, de tot.

Per fi va arribar el gran dia. Ossos formiguers i voltors contra les formigues i els cucs.

"A l'atac!", "Jaaa!" -van dir tots.

Bum, bang, fass, floc, catapum...

"Pedra de Foc fes passar la lava!"

Pedra de Foc va pujar a la muntanya on hi havia la lava, va trencar la paret de fusta i tota la lava va caure pel camp.

"Entreu tots als túnels subterranis!" -va dir en Destral de Ferro.

I quan van entrar tots, alguns dels guerrers van tancar els túnels i els ossos i les voltors van fugir corrents i mai més no van molestar a les formigues.

ADRIÀ CORELLA GONZÁLEZ

En Jampik l'inventor

Hi havia una vegada un nen de deu anys que es deia Jampik, amb cabells castanys i ulls marrons, encara no anava a l'escola però era molt savi. Ell tenia el carnet d'inventor i un dia va dir: "Quina bona idea!, faré una màquina del temps".

Primer va fer un plànol però li va costar molt, després va comprar les peces de ferro.

Quan va tindre totes les peces les va portar totes al taller de Bescanó.

Immediatament es va posar a muntar-les. Va connectar cables amb cables, cables amb xips i després va posar els seients, el volant, un mapa digital on també hi sortia quan combustible tenia i un calaix on hi havia unes pastilles que si te'n menjaves una quedaves ben tip. Ja la tenia feta!

L'endemà va pujar a la màquina del temps, va recular dos mil milions d'anys per anar a visitar els homes primitius. Es va emportar una càmera per gravar.

Quan va arribar allà, va començar a filmar. Va trobar una cova amb homes primitius, els va filmar i va fer una pel·lícula.

Quan va tornar a casa, va copiar la pel·lícula, la va vendre i es va fer ric i famós.

JOAN SEGUR FERRER

El bruixot i els follets

Una vegada un noi que es deia Carles va anar al país de les fades i es va trobar uns follets que ploraven i tots eren calbs. N'hi havia un de més elegant i el noi li va preguntar: "Per què ploreu?"

"Perquè hem anat a casa d'un bruixot i ens ha donat uns caramels molt bons, i ens hem quedat calbs".

El noi li va dir que aniria a la cabana del bruixot i el follet li va dir: "Ves en compte, et pot deixar calb com nosaltres o moltes altres coses".

El noi li va demanar on era la cabana del bruixot i va anar pel camí que li indicava el follet.

El noi no tenia por, perquè una bruixa li havia fet un encanteri que el protegia de qualsevol mal.

Va arribar a la casa del bruixot, que estava fora.

"Bon dia" -li va dir el noi. I el bruixot li va contestar: "Bon dia. Vols entrar a la meua cabana? Tinc caramels i altres coses que t'agradaran".

El bruixot li va donar un caramel, i se'l va mirar, però no li van caure els cabells. Llavors li va donar un altre caramel.

Després el noi va començar a dir: "Sé parlar totes les llengües del món! Sento créixer l'herba! Tinc més màgia que qualsevol bruixot!"

El bruixot se'n va menjar un i li van caure els cabells.

El bruixot va començar a remenar llibres perquè li tornessin a créixer els cabells.

Va trobar la fórmula i va remenar els prestatges per trobar-hi els ingredients.

Tots els tenia, però d'un ingredient en quedava la quantitat justa.

Quan el va haver preparat, li va dir: "Ara faig un cercle amb el guix i compto fins a seixanta i tu aboques l'elixir sobre el meu cap".

Mentre el bruixot comptava fins a seixanta, va sortir de la cabana sense fer soroll i va anar amb els follets. Els hi va dir que fessin un cercle amb guix i comptessin fins a seixanta i llavors els hi abocaria l'elixir al cap.

Després va arribar el bruixot i li va dir que li havia robat l'elixir i el noi li diu: "Té, aquí tens la teua preciosa ampolla, però és buida".

Encara en quedaven dues gotes i el bruixot les va fer servir i li van créixer quatre cabells llargs.

NÚRIA RIBOT CODINA

Categoria D (5è-6è)

El monarca

Fa poc em varen explicar la història d'un científic català que ara jo us vull contar. Heu-la aquí.

Tenia vint-i-vuit anys i es deia Serafí. Era baixet i el cabell estarrufat i morè destacava en el seu gros cap.

Estava especialitzat en arqueologia i el seu somni era descobrir alguna cosa important, que hagués quedat enterrada entre les runes d'un vell castell.

Un dimarts va decidir anar a la recerca del tresor.

Va sortir de casa tot decidit. Travessà muntanyes i més muntanyes, rius, llacs i a la fi arribà a una plana d'herba tendra i fresca, que convidava a quedar-s'hi per sempre més, on va acampar.

Portava tots els estris necessaris: motxilla, tenda, fogonet, lupes, cordes, escombretes... Un cop muntada la tenda, se n'anà a descansar.

A mitja nit, quan feia poca estona que dormia, va sentir uns sorolls que el van despertar i també el van intrigar força. Valent com era, sortí de la tenda, caminà una estoneta per un intricat viarany fins que es va trobar davant d'un castell en runes que abans no hi era allà.

Havia sorgit de sota terra. Per la porta i les finestres s'esmunyien una mena de fantasmes armats fins a les dents amb cuirasses, espases, llances i escuts.

En Serafí estava sorprès i alhora cagat de por. Tenia tanta por que jo podia pensar, però es va quedar paralytitzat de terror en veure que els fantasmes es dirigien cap on era ell. Aquells fantasmes parlaven el seu idioma i li van dir: "Per què estàs aquí? Aquest territori va ser del rei Guifré el Pilós".

L'agafaren i el van portar al menjador reial, on el va rebre el rei.

"Què hi fas aquí? Què potser vols ser vassall meu?"

"No, Senyor. Jo només he acampat aquí per fer-hi nit, però quan m'he despertat m'he trobat amb el vostre castell encantat i ara estic molt intrigat perquè, que jo sàpiga, vós i tota la vostra cort sou morts. Com pot ser que ara estem parlant aquí?"

El gloriós monarca respongué: "En el moment de morir, vaig recordar totes les batalles que havia fet per Catalunya i vaig veure que la senyera es posava dreta i em deia que com li havia estat tan fidel ella em donava una altra vida com a fantasma, amb la condició que sempre ho continués essent".

Així que va acabar de parlar, va aparèixer l'exèrcit musulmà que també havia corregut la mateixa sort. La seva bandera de l'estrella i la mitja lluna els havia fet fantasmes per ser tan valents i tan intel·ligents.

Els guerrers musulmans i els guerrers cristians van començar a barallar-se, però en Serafí ja sabia què fer per aturar-los. Va agafar la creu cristiana i el llibre sagrat musulmà, l'Alcorà, i va dir: "Si no pareu de barallar-vos, trencaré els vostres símbols religiosos".

Tots dos bàndols van parar de cop i van fer les paus.

Els musulmans van ensenyar medicina, matemàtiques, astro-

nomia i agricultura als cristians i aquests van compartir amb ells les terres de Catalunya, que eren més riques i tenien més aigua que les del nord d'Àfrica.

I van viure tots feliços per sempre més.

Estaven tan contents que li van donar un tresor a en Serafí per la seva ajuda.

I aquesta història acaba aquí.

ANIOL SERRASOLSES SOLÀ

Art modern

Aquells dies van ser els més feliços de la meua vida, en Quim, el meu amo, era petit, em feia servir i no em guardava a les golfes com fa un temps. Els pares d'en Quim no són gaire llestos, ni tenien gaire cultura. La mare només feia que comprar, comprar i comprar. Quan estava deprimida se n'anava a comprar i quan no, també. Es podia dir que en Quim era més llest que ells dos junts.

En Quim i jo havíem passat molt de temps junts, ell s'asseia sobre meu, hores i hores, per menjar, beure i algunes estones per mirar la televisió que els seus pares li obligaven a veure per desfer-se d'ell.

A mesura que en Quim s'anava fent gran, m'anava deixant de banda. Jo, la seva trona, vaig anar a parar a les golfes, vaig estar esperant allà dalt dos anys fins que, ja cansada, vaig fer una assemblea juntament amb estris que els pares havien fet el mateix que amb mi.

A la reunió tot hi vam estar d'acord, tots coincidíem. Posaríem el pla en pràctica aquella mateixa nit.

Quan tota la família estava adormida, la banyera, el llit, el caminador i jo vam baixar de les golfes amb molt de compte per no fer soroll. Vam passar per davant de l'habitació dels pares, i després per l'habitació d'en Quim i...

Oh no!, la banyera va esternudar i en Quim es va despertar, ens va descobrir!

Primer es va espantar de què ens poguéssim moure, esternudar o parlar, però un cop li va passar l'espant, que no va ser gaire aviat, ens va preguntar: "On voleu anar?"

Lavors nosaltres li vam explicar el que ens passava. Ho va entendre de seguida, i va dir: "Sabeu què? Us portaré a un lloc on estareu molt bé".

L'endemà vam anar caminant a una casa. Era d'un amic d'en Quim. Es deia Marc i tenia un germà petit, en Pau.

A casa seva ens van rebre amb els braços oberts.

De tant en tant, en Quim ens venia a fer una visita. Tot va anar bé, però no va durar gaire, només fins que en Pau es va fer gran. Ens van tornar a fer el mateix que a casa d'en Quim, però amb una diferència, en comptes de portar-nos a les golfes, ens van portar a un abocador. Allà ningú no ens feia cas, ni ens feien servir. Vam intentar d'escapar-nos moltes vegades, però sempre hi havia entrebancs, o ens agafaven, o no podíem sortir, o ens queia alguna cosa a sobre.

Però un dia, un meravellós dia, va venir un escultor i ens va voler agafar. Se'ns va emportar a casa seva i va fer de nosaltres estàtues, figures i quadres.

Abans estàvem en un museu anomenat "El Prado", a Madrid,

però ara estem en un altre museu anomenat "Arte". A tots dos museus ens miren i la gent, en comptes de riure-se'n, diuen: "Veus, amb una trona, tot el que es pot fer?". Deia una senyora: "Mira, un lletet amb unes cortines a sobre, és molt original!".

Ara valem milers i milers d'euros, i han fet de nosaltres un munt de còpies per posar-les a altres museus, tothom ens vol a casa seva i som molt famosos.

Així hem arribat fins ara.

GINESTA SERRASOLSES SOLÀ

Guerra entre electrodomèstics

Ei, voleu que us expliqui una gran aventura que vam passar els meus companys i jo? Ara, jo ja sóc un rentaplats jubilat i tancat en un magatzem, i els meus companys, els electrodomèstics, estan rovellats i tancats en el mateix magatzem que jo. Però, tot i així, vam fer història. Hum, hum... no ens enrotllem més i anem per feina, que us ho vull explicar.

Era un dia al matí, i no em digueu quina hora era perquè nosaltres no la sabem. El nostre amo, el senyor Frederic, va ordenar a un grup de treballadors que ens poséssim a dintre les nostres respectives capsas. I així ho vam fer.

Em van col·locar molt bruscament dintre la meua capsa, i amb un cop de peu i una estrebada, em van tenir col·locat dins el camió amb tots els altres, llavors van tancar les portes i el camió es va engegar.

Al cap d'una estona, van tornar a obrir aquelles portes, i pel soroll i l'embranchida vam notar que ens apilonaven a tots en un gran carro, i que ens feien entrar en una mena de pavelló, ple de gent que ens mirava.

Quan em van treure de la capsa, estava col·locat damunt d'una caixa de fusta, folrada amb tela blava.

Al meu voltant hi havia els meus amics, alguns petitets com la batedora 8 o el minipimer XX i d'altres com jo, com la rentadora 22 o el microones BBC.

Jo ja sabia a on ens havien portat, érem en un Certamen.

La gent ens mirava i comentava.

"Ai, quina patxoca que fan, segur que tard o d'hora me'ls podré comprar" -deien els que somiaven desperts.

"Quan deuen valdre?, no deuen ser molt cars" -deien els més agosarats.

Nosaltres estàvem en una parada bastant gran, amb dues taules rodones de vidre i un punt d'informació.

Al nostre davant hi havia una altra botiga dedicada a electrodomèstics, i l'amo era una senyora molt lletja.

Aquesta parada ens feia la competència.

Ben aviat va arribar el senyor Frederic i vaig sentir que deia: "Sobretot hem de ser amables amb la gent, perquè llavors s'interessaran pel nostre producte, i també hem d'intentar guanyar les proves que fan demà passat".

El nostre amo era alt i prim, amb el nas llarg i sempre anava afaitat. Quan va veure la senyora que hi havia a la parada del davant es va posar de molt mal humor.

Aquell dia, com que érem els nous de la fira, la gent ens mirava molt, demanava informació, preguntava quan valíem..., tot això

va fer que els aparells de l'altra parada tinguessin enveja de nosaltres.

La batedora de l'altra parada deia que la nostra super-batedora 8 era una patata, i que no podia desfer un plàtan sense pela.

Ben aviat els vam declarar la guerra.

La senyora de l'altra parada, que pel que vaig sentir es deia Consol, era baixeta i grassa, tenia els llavis sortits i els ulls de color marró fosc.

Mentre nosaltres ens insultàvem d'allò més, en Frederic i la Consol tampoc no s'avenien gaire, es deien el necessari i prou.

Quan va arribar la nit, la fira va quedar buida i nosaltres vam sortir de les nostres capsas, i els electrodomèstics del davant també. Llavors va començar la guerra: la batedora 8 ratllava el microones de l'altra banda, la torradora es ficava dintre la rentadora i li feia moltes pessigades i rascades, el nostre forn lluitava contra l'altre, la nevera intentava congelar l'assecadora i jo obria i tancava la meua tapa per fer caure l'altre rentaplats. Tota la nit la vam passar així, fins que vam sentir que dos vigilants obrien les portes del Certamen i llavors tots ben masegats ens vam posar dintre les nostres capsas.

L'endemà al matí vaig llegir un cartell que deia: Les proves començaran a 2/4 d'11, n'hi haurà dues i hi participaran dues empreses: la Maximimir, encapçalada pel senyor Frederic, i la Cyclon, encapçalada per la senyora Consol.

El premi serà de 10.000 euros i, a més, donarem molts locals perquè l'empresa guanyadora pugui construir moltes botigues de la seva marca.

El nostre amo va ordenar a un grup de treballadors que ens portessin fins a un entarimat, però quan va veure que estàvem tan abonyegats, de poc es desmaia. Va fer una mirada als seus ajudants, que estaven tan sorpresos com ell, es va posar la corbata bé i va anar a buscar al director del Certamen, tot enfadat.

Quan va tornar no només l'acompanyava el director, que era un home gras, sense coll, bastant calb, que anava vestit amb una americana i fumava un puro, sinó que també l'acompanyava la senyora Consol que, pel que es veia, els seus electrodomèstics estaven en el mateix estat que nosaltres o pitjor.

Jo, mig masegat, vaig sentir que parlaven.

"Em sap tant de greu, però com ha pogut passar?, deu haver sigut un lladregot. El que els hi proposo és que es reparteixin el premi, sense fer les proves, és clar, així cobririen totes les despeses que suposaria arreglar tots aquests electrodomèstics. Els sembla bé?" -va dir el pobre director.

"Mm, mm, jo i estic d'acord" -va dir el senyor Frederic.

"Què hi farem!, jo també, acompanyi'm, senyor Frederic, que anirem a negociar les parts que tocaran a cada empresa" -va dir la senyora Consol.

I sabeu què va passar?, doncs que tant negociar i tant explicar el que els havia passat als pobres aparells, es van fer molt amics. Al final un demanava a l'altre els secrets d'un aparell, i van acabar per ajuntar les dues empreses i repartir-se el premi.

Com que l'empresa que van crear tots dos junts, anomenada Hiperpom, va triomfar, nosaltres ens vam fer molt famosos.

Tot i així, encara tinc el tub de l'aigua esquerdat per culpa de les urpes de la batedora de l'antiga empresa Cyclon.

MARIA LLACH PORCELL

quals provenia. No és d'estranyar que el primer gran projecte de la seva vida fos l'allotjament dels treballadors d'una fàbrica, la Cooperativa Mataronense, lògicament a Mataró.

La seva relació amb l'arquitecte Martorell Ij va permetre encarregar-se de la direcció de la que seria l'obra de la seva vida, la Sagrada Família. L'any 1883 en va prendre oficialment la direcció i a aquesta tasca hi va dedicar 43 anys de la seva vida.

El mateix any va rebre l'encàrrec de Manuel Vicens de construir una casa

al carrer de Sant Gervasi, on va poder usar tota la ceràmica que va voler i on els detalls de la casa recorden la seva estimació per la natura.

Al primer Palau Güell, Eusebi Güell va confiar plenament en les idees agosarades i innovadores de Gaudí i va quedar meravellat per la genialitat del seu amic. De fet, el palau no era una casa gaire habitable. La cuina era al segon pis i fins allà s'hi havia de pujar la llenya i el carbó. La dona del comte Güell deia que la casa li feia por. A més era una casa molt freda.

Diuen que quan la van inaugurar el comte Güell va dir que la casa només agradava a l'arquitecte que la va fer i a ell que la va pagar.

Un altre amic seu, el Bisbe Grau d'Astorga li va encarregar la reconstrucció del Palau Episcopal que s'havia

incendiat. Gaudí va estar molt content, va demanar fotografies i llibres a fi de conèixer millor la zona i va construir un edifici que, tot i rebre crítiques per la seva aparent manca d'estabilitat, va resultar ser un edifici d'aspecte monumental i medieval.

Els estaments oficials no li van donar gaire suport ni encàrrecs i l'Ajuntament de Barcelona tan sols li va encarregar el disseny de les faroles de la Plaça Reial i del Pla de Palau.

Última Etapa de la seva vida

L'any 1910 sembla que Antoni Gaudí vivia el moment de màxima fama i renom i fins i tot li van encarregar la redacció d'un projecte d'un hotel a Nova York.

El Parc Güell, un altre encàrrec del comte Güell, podria representar una urbanització ecològica pel fet que en la configuració dels seus carrers es va procurar no modificar la configuració del terreny, es reciclava ceràmica vella i es va prohibir eliminar cap arbre. Però no va tenir gaire èxit com a urbanització, ja que només es van construir dues cases. En una d'elles hi va viure Gaudí amb la seva neboda. A partir de 1912, amb la mort d'aquesta, es va quedar sol. El 1911 va patir les febres de Malta i va marxar a Puigcerdà una temporada on, en empitjorar i pensar que es moria, va fer testament. A partir d'aquí i fins al dia de la seva mort es va dedicar exclusivament a la Sagrada Família i el 1925 s'hi va traslladar a viure.

El vell Gaudí i la seva mort

Antoni Gaudí, vell, es conformava amb poc, vestia de manera poc arreglada, tant que el dia de l'accident ningú no el va reconèixer. El conductor del tramvia el va apartar de la via i els taxistes es van negar a portar-lo a l'hospital pensant que era un pobre

i ningú no els pagaria el trajecte. Per això, la Guàrdia Urbana els va posar una multa per no atendre un ferit. No li agradava gaire la publicitat, no buscava els periodistes i per això hi ha poques fotos d'ell.

Si de jove era presumit i dèiem que era un "dandi", aquest canvi d'actitud podia ser motivat per una sèrie de fets que li van passar a partir de l'any 1912: mor la seva neboda (+1912), mor el seu fidel col·laborador Francesc Berenguer (+1914) i per qüestions d'honoraris professionals s'enfrontà a la família Milà. El 1914 s'interrompien definitivament les obres del Parc Güell. També l'any 1915 les obres de la Sagrada Família van patir una greu crisi econòmica. El 1916 moria el seu amic, el bisbe Torras i Bages. El 1918 també moria el seu amic i mecenes Eusebi Güell. Tot això el va fer canviar i va fer que es dedicués exclusivament amb totes les seves energies a la Sagrada Família. Quan el tramvia el va atropellar, el 7 de juny de 1926, tenia 74 anys. De no haver estat així segurament hauria viscut molts anys més, ja que el seu pare va morir als 93 anys, conservant tota la seva energia.

En el seu enterrament, mitja Barcelona es va vestir de dol per dedicar un darrer homenatge a un home que, encara que poca gent l'havia conegut, s'havia tornat molt popular. El seu cos està enterrat a la cripta de la Sagrada Família.

ALUMNES DE 6È NIVELL

Treballs d'educació infantil sobre l'Antoni Gaudí

A L'ESCOLA, ELS NENS I NENES D'EDUCACIÓ INFANTIL HEM FET TREBALLS SOBRE L'ANTONI GAUDÍ, QUE ERA UN ARQUITECTE GENIAL I UN CATALÀ UNIVERSAL.

AQUÍ SOTA PODREU VEURE UNA MOSTRA DE TOTS ELS NOSTRES TREBALLS.

L'ANTONI GAUDÍ VA UTILITZAR EN LES SEVES OBRES EL TRENCADÍS, QUE ES FEIA AMB RAJOLES DE COLORS. AMB AQUESTES RAJOLES ES FEIEN DIBUIXOS I SANEFES DE TOTA MENA. A NOSALTRES ENS AGRADEN MOLT I EN MATEU FRIGOLÉ, QUE ÉS UN PALETA QUE EN SAP MOLT, ENS HA ENSENYAT COM ES FEIEN. COM PODEU VEURE HI TÉ LA MÀ TRENCADA.

Treballs sobre Gaudí a cycle inicial

Ahir vam anar d'excursió a Barcelona a veure la Sagrada Família. Quan vam arribar ens esperava una guia que es deia Carme. La Sagrada Família té vuit torres, quatre en un cantó i quatre a l'altre. Les columnes de la Sagrada Família s'assemblen molt a un xiprer. Tardarà uns vint-i-cinc anys en acabar-se.

Ens van fer fotos. A la tarda vam anar al Parc Güell a dinar i a jugar una estona. Després vam anar a veure el drac fet per en Gaudí i també el vam dibuixar. També vam veure la serp. Jo anava de parella amb en Guillem.

ALBERT VIVANCOS 2N "A"

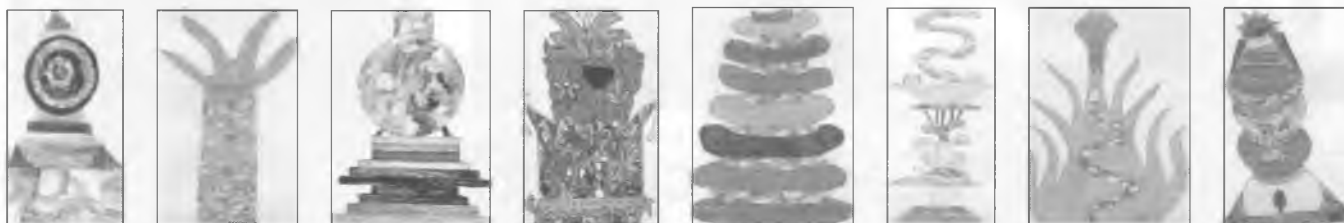
Cicle mitjà. Com ens l'imaginem?

Com era l'Antoni Gaudí? Als nens i nenes de 4t ens han explicat on va néixer, què feia de petit, què va fer de gran... Però a la seva època no es feien gaires fotografies i, a més, a l'Antoni Gaudí no li agradaven gaire els periodistes ni fer-se publicitat i és per això que no hem trobat gaire fotografies d'ell. Per això ens l'hem volgut imaginar i partint d'aquest text de la Fina Duran, així l'hem dibuixat.

Cicle superior. Treballs

Molts dels edificis d'en Gaudí acaben en escultures fantàstiques de colors delirants que amaguen dipòsits d'aigua, sortides de ventilació o simples xemeneies. Nosaltres, com el gran geni, hem desbordat la nostra imaginació i aquí en teniu el resultat.

L'obra d'Antoni Gaudí es caracteritza per la seva imaginació desbordada. L'originalitat dels seus edificis ens fa oblidar de quins materials estan fets. Avui ens hem convertit en petits arquitectes i, com ell, hem dissenyat els nostres edificis. Aquí en teniu una petita mostra.

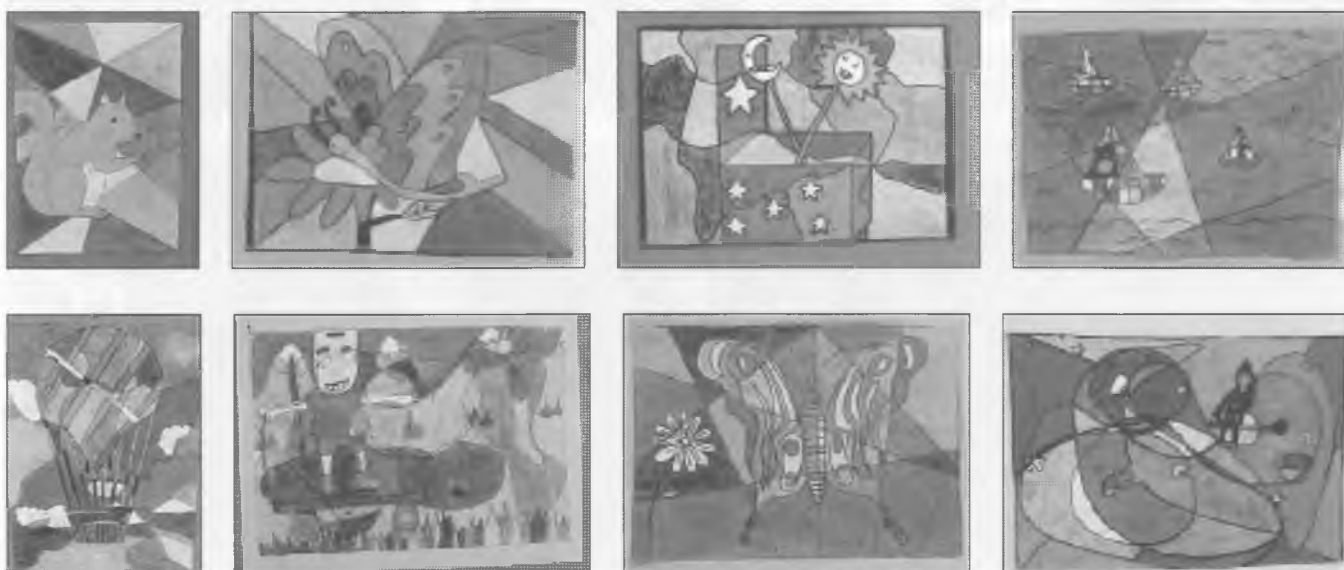

Els vitralls pintats de sisè nivell

L'Antoni Gaudí també va aprofitar les habilitats dels artesans de la seva època per dissenyar vitralls amb tota mena de motius. Alguns eren religiosos i altres no. De fet, els vitralls també són una característica típica del Modernisme. Nosaltres hem volgut fer com ell i n'hem dissenyat diversos. Els hem fet pintant amb ceres de colors i després els hem envernissat. Mireu-ne alguns exemples.

Com podeu veure, amb imaginació, colors i paciència es poden fer moltes coses boniques.

Les catifes de flors

Ja fa uns quants anys que l'escola va treure de l'oblit una tradició com era la realització de catifes de flors per la diada del Corpus. No li vam donar el caire religiós que havia tingut, però sí que vam voler aprofitar la diada per fer a la part vella del poble, concretament davant l'església de Sant Llorenç, noves catifes de flors amb motius diversos, normalment dissenyats pels nens i nenes de l'escola.

Aquest any, però, ens ha semblat que el millor homenatge que podíem regalar a un amant de la natura i gran observador de la mateixa com va ser l'Antoni Gaudí, era dedicar les catifes de flors a motius, vitralls, edificis,... dissenyats per ell. Aquí sota podeu veure una mostra del procés de realització i de l'efecte final. Hem de dir que és una experiència molt engrescadora per a tots els nens i nenes de l'escola, fins al punt que encara hi ha grups de nois i noies que no són ja a l'escola i que continuen mantenint la tradició i cada any fan la seva catifa.

Activitats del Club Patinatge Bescanó

El Club Patinatge Bescanó ha realitzat les següents activitats entre els mesos de març i juny del 2002:

Proves de la Federació Territorial de Patinatge

Les patinadores del C.P. Bescanó Anna Figueras, Sandra Abad, Xènia Serra, Mireia Campasol, Anna Xargay, Aida Gil, Meritxell Señé, Thais Muñoz i Agnès Pagés es van presentar a les proves de Preliminar I que es van disputar al pavelló de Maçanet de la Selva el passat 2 de març.

Les proves de Promoció nivell II en modalitat lliure, celebrades el 10 de març a Llagostera, van comptar amb la presència de les patinadores del nostre club Germina Bastardas, Sara Mira i

Jéssica Zatarain.

Les patinadores del C.P. Bescanó Inés Àvila, Marta Esparch, Laura Fernández, Laia Font, Afra Gómez i Laura Turón van participar a la 1a convocatòria d'Iniciació B en modalitat lliure que es va dur a terme a la Jonquera el dia 23 de març.

Les proves de Preliminar II es van fer a Salt el 13 d'abril i el nostre club hi va participar amb els nens i nenes del curset Marta Arteaga, Àlex Fernández, Anna Figueras, la Joanmiquel, Alba Quintana, Sara Redondo, Maria Samper, Cristina Vila i Marina Vila.

L'endemà, el dia 14 d'abril, també a Salt se celebrà la 1a convocatòria de Certificat d'Aptitud en la modalitat d'escola (F.O.), que va comptar amb l'assistència de les nostres patinadores Neus Bagué i Elisabet Soler.

Campionats de la Federació Territorial de Patinatge

Les patinadores bescanonines Paula Galindo, Raquel Gómez i Elisabet Soler van prendre part en el Campionat Provincial Infantil, en la modalitat lliure, que es va fer el 17 de març a la Jonquera. Cal destacar que Raquel Gómez es va classificar per al Campionat de Catalunya Infantil disputat els dies 1 i 2 de juny a Mataró.

El Campionat Provincial Júnior i Sènior de la modalitat lliure es va dur a terme al pavelló de Celrà els dies 6 i 7 d'abril amb la participació de la patinadora del nostre club Cristina Masó, que es va classificar per al Campionat de Catalunya Sènior celebrat a Llagostera els dies 20 i 21 d'abril.

Representants del C.P. Bescanó que van prendre part en el Campionat Provincial Infantil celebrat el 17 de març del 2002.

La patinadora Cristina Masó, acompanyada per la seva entrenadora i altres responsables del club, en el Campionat de Catalunya Sènior disputat a Llagostera els dies 20 i 21 d'abril.

Les patinadores del nostre club que van participar en el festival organitzat pel C.P. Camprodon el 19 de maig.

Els dies 25 i 26 de maig es va fer a Palafrugell el Campionat Provincial Cadet que, en la modalitat lliure, va comptar amb la participació del nostre patinador Ivan Acedo, que va classificar-se en 1er lloc, aconseguint així plaça per disputar el Campionat de

Catalunya de la categoria que es va fer a Santa Coloma els dies 8 i 9 de juny. En aquest campionat va aconseguir el 3r lloc i el passaport per disputar el Campionat d'Espanya Cadet, que es feia a Cangas (Galícia) els dies 28, 29 i 30 de juny.

La representació del C.P. Bescanó en el Campionat Provincial Cadet que es va fer a Palafrugell els dies 25 i 26 de maig.

Festivals i activitats d'esbarjo

El C.P. Bescanó ha participat amb el grup de Matrix al festival de Vilobí, amb el grup de Volcans al de Serinyà i amb el grup del Show de les Peques als de Camprodon i la Jonquera.

La sortida organitzada per participar en el festival del C.P. Camprodon es va aprofitar per fer un dinar que va comptar amb la participació de patinadores, entrenadora i acompanyants, és a dir, tots els membres del club que van prendre part en aquesta sortida.

Una altra activitat realitzada en aquest període ha estat la visita que tots els patinadors/es del club van fer a l'Hotel d'Entitats de Bescanó per veure la vitrina on hi ha els trofeus del C.P. Bescanó. La majoria de patinadors/es no sabia que existia aquesta vitrina, de manera que al veure-la van quedar meravellats i amb moltes ganes d'aconseguir més trofeus per poder-los exposar.

Agenda

El C.P. Bescanó celebrarà el Festival Cloenda el proper 2 d'agost, coincidint amb el 10è aniversari i per aquest important esdeveniment acabarem la festa amb un sopar de germanor.

FE D'ERRADES: La fotografia que encapçala l'article sobre les activitats del C.P. Bescanó publicat en el número 15 de La Pilastra, del mes d'abril del 2002, deia que la VIII Trobada de Patinatge de Bescanó s'havia fet el 24 de gener del 2002, quan realment va tenir lloc el 24 de novembre del 2001. En el mateix article, en l'apartat dedicat a les proves de la Federació Territorial, s'esmenta Laia Creus quan hauria de dir Laura Creus, mentre que, en l'apartat dedicat al campionat de debutants celebrat a Celrà, on diu que Paula Galindo i Raquel Gómez van classificar-se en 1r i 2n lloc en la categoria infantil femenina hauria d'haver dit que Paula Galindo va quedar onzena.

L'equip benjamí A del C.E. Bescanó, que enguany ha guanyat la Copa Consell (C.T.G.).

Balanç de la temporada 2001-2002 del C.E. Bescanó

En acabar-se les competicions oficials ha arribat el moment de fer el balanç esportiu del que ha estat la temporada recentment acabada per al Club Esportiu Bescanó.

En general, la temporada 2001-2002 ha estat positiva, ja que els diferents equips del nostre club han assolit satisfactòriament els seus objectius, destacant sobretot la trajectòria de l'equip benjamí A, que ha aconseguit guanyar la Copa Consell (CTG).

També cal remarcar el 2n i el 4t lloc assolits pels equips benjamí B i aleví en les seves respectives lligues.

Així mateix, s'ha de destacar el bon paper del primer equip, que ha acabat ocupant el 5è lloc de la classificació final de la lliga del seu grup de 2a Regional.

Per acabar, s'ha d'assenyalar que els equips infantil, cadet i juvenil han complert les expectatives previstes.

No volem acabar aquest escrit sense donar les gràcies a totes les persones i entitats que, d'una manera o altra, han col·laborat amb el C.E. Bescanó al llarg de la temporada 2001-2002 i expressar el nostre desig de comptar amb el seu suport la temporada vinent.

LA JUNTA DIRECTIVA

Resultats del 1r Open de Tennis de Bescanó

El 1r Open de Tennis, organitzat pel Club Tennis Bescanó, va ser tot un èxit de participació i els guanyadors de les diferents categories van ser els següents:

- Homes: FRANCESC VALL.LLOSERA
- Dones: JUDIT SERRAT
- Nens: FERRAN ROMAGÓS
- Nenes: JÉSSICA CARVAJAL

Cal assenyalar també que els tennistes del nostre club, tant en categoria masculina com femenina, han quedat campions de l'edició d'enguany de la Copa Consell Comarcal. Enhorabona!

Per altra part, cal destacar que aquesta temporada els cursets d'iniciació al tennis per a mainada i adults que organitza el Club Tennis Bescanó han tingut una gran demanda.

Per acabar, hem de recordar-vos que si voleu rebre informació sobre el nostre club o sobre l'esport del tennis, només cal que truqueu al número de telèfon 659 31 97 91. En aquest sentit, fem memòria que si us feu socis del Club Tennis Bescanó teniu la possibilitat de jugar a les pistes de tennis de Mas Llués sempre que vulgueu, respectant únicament els horaris establerts per a la pràctica d'aquest esport.

El 4t Congrés de la Gent Gran de Catalunya

Què és un congrés? És una reunió de moltes persones interessades en un tema comú. Per exemple, si és un congrés sobre medicina, es reuneixen metges; si és d'ensenyament, es reuneixen professors,... Un congrés de gent gran té per finalitat estudiar la problemàtica -social, econòmica, etc.- d'aquest col·lectiu.

Els dies 23 i 24 de maig es va fer el 4t Congrés Nacional de la Gent Gran de Catalunya al Palau de Congressos de Barcelona, organitzat pel Consell de la Gent Gran de Catalunya amb el suport del Departament de Benestar Social de la Generalitat.

En aquest congrés es van desenvolupar les tres ponències següents:

1-Un país per a tothom: L'aportació de la gent gran a la perspectiva del nou mil·lenni.

2-La qualitat de vida en el marc de la societat del benestar: La qualitat de vida de la gent gran i l'atenció a les persones d'edat avançada.

3-Civisme i participació: El paper actiu de les persones grans en la societat.

Aquestes ponències van ser preparades per diversos jubilats de Catalunya, ja que, en primer lloc, cada participant va exposar les necessitats del seu entorn i, posteriorment, l'equip de Barcelona va fer el resum de tot el que s'hi va enviar.

En el decurs del Congrés es van sotmetre a votació les conclusions de les esmentades ponències, que inclouen tot el que fa referència a la gent gran i les seves necessitats. En aquest sentit, les ponències deixaven ben clar que, entre d'altres qüestions, hi ha un dèficit notable de residències públiques, així com de centres de dia, i que també cal un augment generalitzat de les pensions de jubilació.

Cal destacar que la cloenda del Congrés va anar a càrrec del president de la Generalitat, Jordi Pujol.

Activitats de l'Associació

Per altra part, cal assenyalar que els darrers mesos l'Associació Gent Gran de Bescanó ha continuat duent a terme les seves activitats.

En aquest sentit, s'ha d'indicar que els tallers del curs 2001-2002 van finalitzar el passat juny i els del curs vinent començaran el proper setembre. Pel que fa a les excursions, se'n van fer els mesos de maig i juny i estava previst fer-ne també el juliol.

Per acabar, s'anuncia que enguany la nostra festa anual, la ja tradicional "Diada de germanor", se celebrarà el dia 8 de setembre a l'hotel "La Terrassa" de Platja d'Aro. Els socis rebran la corresponent invitació i els que no són socis de la nostra entitat que ens vulguin acompanyar hauran de pagar el que correspongui, independentment de si són o no jubilats.

LA JUNTA DE L'ASSOCIACIÓ GENT GRAN DE BESCANÓ

Perill al bosc

El foc és una de les amenaces que està fortament lligada al bosc mediterrani, fins al punt que podem dir que és una part de la seva història, propiciat per la sequedat dels nostres estius. Això també ha afavorit que la feblesa o resistència de les plantes davant del foc esdevingui una característica més de la vegetació mediterrània. Un bon exemple n'és l'alzina surera, ja que el mateix suro pot resistir el pas del foc.

A grans trets, podem dir que la nostra vegetació sap integrar el foc com a un element rejuvenidor, però la intervenció de l'home ha provocat un cert desequilibri en tot aquest procés.

Les darreres pluges han estat molt beneficioses per als nostres pantans i rius, i també per a les nostres rieres, moltes de les quals feia anys que no portaven aigua. Tota aquesta pluja ha ajudat a que el sotabosc creixi en desmesura, i aquí radica un dels nostres problemes, ja que amb la pujada de les temperatures, aquest sotabosc s'asseca i es converteix en un combustible d'alt risc.

A tot això s'hi afegeix que estem en una època en què els boscos, i el medi natural en general, són visitats amb més freqüència i el risc augmenta considerablement. Altres problemes els trobem en les urbanitzacions, ja que no es compleix la normativa que estableix que hi ha d'haver franges de protecció al seu voltant d'aquestes, i en els camins, perquè n'hi ha molts que no tenen marges prou amples i nets perquè en molts llocs tampoc no es compleix la normativa que restringeix l'accés a camins i pistes de menys de 3 metres d'amplada. A més, l'abandó de la pagesia, i en conseqüència dels boscos i conreus, que exerceixen de tallafoc, no fa més que agreujar el problema.

Per tot això ens cal adquirir un comportament més prudent en les nostres visites al bosc. Quan hi anem d'excursió, emportem-nos menjars freds que no s'hagin d'escalfar. Intentem no deixar plàstics o vidres, ja que tenen un efecte lupa. Les burilles i d'altres objectes encesos són un gran problema, evitem llençar-los per la finestra del cotxe. El catalitzador del cotxe va molt bé per a l'atmosfera, però és un aparell que agafa unes temperatures d'uns 300°C, així doncs, no aparcem el nostre vehicle en una zona d'herba alta perquè pot acabar provocant un incendi.

Recordem que un incendi forestal no suposa només un problema per als arbres i les plantes, ja que la fauna autòctona -mamífers, insectes, rèptils...- també en surt molt mal parada.

Doncs ja ho sabeu, la mesura més eficaç contra el foc és la prevenció. Que passeu un bon estiu!

XAVIER SOLER

Vista de Bescanó des de Sant Grau.
L'ermita de Sant Grau.

La proposta que us faig en aquest número és la de pujar a Sant Grau.

Itinerari núm. 7

Sant Grau es troba en direcció nord respecte a Bescanó i a l'altra banda del riu Ter, en terrenys de Sant Gregori. Malgrat que només té 450 metres d'altitud, és un mirador excel·lent, fins i tot els bombers hi tenen instal·lada una torre de vigilància per prevenir incendis.

Encara que, com he esmentat anteriorment, Sant Grau es troba situat al terme de Sant Gregori, sempre ha estat un indret molt lligat a la petita història de gent del nostre poble. Anys enrere, quan per les necessitats d'aquell temps en els boscos es feinejava més que ara, la gent hi anava per treure llenya o

suro per fer taps, per fer rodells, treure'n carbó o a buscar jaç i aglans per al bestiar... Actualment s'hi pot trobar en Niceto amb el seu ramat, tot terrenys, alguns excursionistes i bastants ciclistes.

Gent gran del poble m'ha explicat que fins uns quants anys després de la guerra civil a dalt de Sant Grau hi vivia un ermità que intentava sobreviure amb les quatre magres feixes que treballava al voltant de l'ermita, amb alguns cèntims que li pagaven els pagesos de Sant Gregori i Ginestar per fer tocar les campanes a l'hora de

recollir el bestiar i amb la beneficència que la gent li donava quan baixava el Sant dins una capelleta perquè els devots se li poguessin encomanar. Deien que de qui més devoció rebia el Sant era de les noies solteres que no trobaven xicot. I s'hi dirigien amb aquesta oració: "Gloriós Sant Grau marit si us plau ja sigui poiós ja sigui ronyós mentres bon marit fos".

Actualment, per pujar a Sant Grau hem de travessar el riu, ja sigui per la resclosa d'en Joga o per la Pilastra, un itinerari que no es pot fer quan el riu va ple. Esperem que d'aquí a poc

puguem travessar-lo amb barca, ja que hi ha un projecte entre el Consorci Alba-Ter i l'Ajuntament per tornar a posar una barca de llibant com l'antiga de l'Evarist. Mentre això no sigui possible, l'itinerari comença des de l'estació seguint la ruta del carrilet en direcció a Girona trencant a l'esquerra, al començament de la Pilastra, baixant cap al riu i travessant-lo pel passallís. 15 min. Passada tota la llera del riu s'arriba a uns prats i camps ja de Sant Gregori, a la dreta es deixa la carretera que porta al castell i al barri de l'església, al fons i a la dreta es troba la casa de pagès Can Tosca.

25 MIN. Es troba un encreuament de camins i s'ha d'agafar el que puja a l'esquerra, ja que el de la dreta ens portaria a la Font Picant. En aquest encreuament s'hi troba un cartell que ens indica la direcció i l'altitud de Sant Grau, hi trobem també un altre indicador posat pels aficionats a la bicicleta de muntanya, que anirem trobant al llarg del camí i fins a dalt.

30 MIN. A l'esquerra queda la casa de Can Segalàs, d'on són fills la família Boix-Puig i que vàrem marxar-ne per venir a viure a Bescanó l'any 1959. Ara es troba totalment restaurada i reformada. Seguint pujant, a l'esquerra, trobem unes granges des d'on hi ha una bona vista de Bescanó.

37 MIN. Trencant a la dreta.

41 MIN. Novament agafem el camí de la dreta.

48 MIN. Es troba la casa de pagès de Cal Gall amb la seva bassa situada prop del camí i que gairebé sempre és plena d'aigua.

1 HORA. Es troben tres camins, cal seguir pel del mig.

1H. 10 MIN. En un lloc del camí on han tallat pins es pot contemplar una molt bona vista de Girona.

1H. 30MIN. Agafar el camí que segueix per l'esquerra.

1H. 35 MIN. A l'esquerra es pot agafar la drecera que, amb molta pendent, puja directament al cim. Jo, particularment, prefereixo seguir per la carretera, ja que ara comença la part amb més ombra i boscos de castanyers.

La muntanya de Sant Grau.

1H. 50 MIN. Seguir el camí de l'esquerra, ja que el de la dreta baixa a Ginestar.

2 HORES. Després de pujar l'últim tram s'arriba al cim de Sant Grau. A dalt hi ha l'ermita del segle XI, recuperada en part com a refugi, i la torre de vigilància amb el seu guarda, també s'hi troben unes plaques d'agraïment

a les persones i entitats que varen fer possible la recuperació d'aquest indret.

Com que la pujada pot ser una mica feixuga, cal gaudir del paisatge quan s'ha arribat al cim, ja que es pot veure:

Al nord: la Mare de Deu del Món, el Rocacorba, Finestres i tota la plana fins al mar en el Golf de Roses; el Puigsacalm, la Salut i el Far, més cap a l'oest; Sant Miquel de les Formigues, el Turó de l'Home i el Matagalls del Montseny, al sud; i, a sota mateix, ens queden Bescanó i Sant Gregori i una mica més lluny Salt i Girona i un seguit de pobles del Gironès, de la Selva, de l'Empordà i de la Garrotxa.

Espero que sigui una caminada interessant!

ANDREU BATALLÉ SOMS

Després d'una primavera tan plujosa "a l'estiu tota cuca viu", com diu el refrany. Res més encertat.

És l'hora de revisar rosers, geranis, hibiscus, arbres, etc., que és possible que tinguin pulgons, àcars o cotxinilles. En centres especialitzats trobarem diversos productes, com ara confidor, supracin, folithion...; recomanem llegir bé les instruccions abans d'utilitzar aquests productes, ja siguin sistèmics o de contacte.

Esperem que els consells sobre la gespa del darrer número de LA PILASTRA hagin donat uns bons resultats. Ara aconsellariem que abans de les calors fortes del juliol i l'agost féssiu un adobat de manteniment amb adobs d'alliberació lenta. Tingueu en compte que els nitrats poden provocar cremades a la gespa si ens excedim en la quantitat o l'escampem en hores de forta calor. També aconsellem fer un reg generós després de l'abonament.

Dit això, encara podem plantar qual-sevol planta que vulguem, amb test, ja que ha sigut repicada o preparada a la tardor i es per això que tenim garantida la frondositat, el color i altres propietats.

També podríem incorporar a la terrassa, amb jardineres o testos, plantes aromàtiques com l'alfàbrega, el romaní, la farigola o la tarongina que, per l'olor que deixen anar i també perquè ajuden a allunyar els rantells, faran que gaudim molt millor de les tardes i vespres a la fresca.

Per tenir color i alegria plantarem geranis, el rei del balcó, geranis zonals, hibiscus, callistemon laevis, trachelospermum jasminoides i també jasemí sevillà o andalús. També podem fer alguna jardineria amb maduixes.

Totes aquestes plantes, que resisteixen bé el sol, les trobareu a punt als centres de jardineria, vivers i floristeries. Abans de plantar-les, però, tindrem cura de canviar la terra de l'any passat per substrats universals o adients a cadascuna d'elles.

Passant al jardí, podríem fer petites

plantacions de rosers, també de noves varietats rastres, que tenen un manteniment mínim i, com haureu observat, estan donant un bon resultat en alguns indrets del poble amb espectaculars floracions fins ben entrada la tardor.

Si voleu fer rams de roses, podeu planar el vermell vellut (crisler imperial), grocs suarus (landora), etc. Hi ha llibres a l'abast de tothom que són grans tractats sobre les roses, per tant, consulteu a les biblioteques o compreu-los, ja que quedareu sorpresos de la gran varietat de colors, flors de tall, floribundes, sense espines, trepadores, rastres, baixos, alts, etc.

Seguint amb el jardí, també podríem plantar begònies, alegries, mesens, seduns, petúnies, sases o bambús, nans i raconets d'aromàtiques.

Dit això, tindrem cura de les plantes d'interior, les observarem bé per si tenen cotxinilles gotoneses i altres paràsits, augmentarem el rec i vigilarèm l'aire condicionat, que no els hi fa cap bé. Quan reguem, posarem a l'aigua adobs líquids, de tant en tant refrescarem totes les fulles, no les flors, amb un polvoritzador amb aigua neta (millor envasada), agafarem un paper de cuina o esponja i les netejarem abans de tornar a repetir l'operació.

Quan ens les mirem després de l'adob i la neteja, les kenties, els potos, les xafleres, les costelles d'adam, els ficus i d'altres espècies ens donaran una sensació de verdor i fresquetat molt gratificant.

Ah!, cal recordar-vos que les restes de les podes de la gespa, plantes mortes i la terra de rebuig podeu posar-les, en diferents capes primes, en el compostador, o bé apilar-les en el jardí, on tindrà lloc una fermentació i compostatge de les deixalles vegetals que resultarà òptim per adobar parteres i jardineres a la tardor. Abans, però, haureu de fer alguna barreja amb sauló

o terres àcides, dependent de les futures plantacions o modificacions del jardí.

El til·ler està florit fins a Sant Joan i més endavant. L'olor dels pobles que tenen plantacions de platihillos, europea nova, turmentosa i altres varietats, fa que durant 15 o 20 dies sigui molt agradable passejar per parcs i carrers.

La magnòlia ara treu la flor, però és possible que si heu fet una poda forta no floreixi o en tregui poca; recomanem tocar-la poc o tot el contrari si ha perdut la forma, ja que s'ha d'anar a buscar la fusta vella. En l'apartat de la poda, si la planta és adulta és millor que la faci el jardiner professional, perquè és molt fàcil fer-la malbé si no se sap ben bé el que s'ha de fer.

Tornant a la gespa, observarem la possible presència de fongs producte de l'excés d'aigua i calor. Podeu detectar rodalles, que s'anomenen dolars, o fusarium, que són clapes seguides. Si es dona el cas, demaneu un tractament específic per fong de coll d'arrel en centres especialitzats.

Un altre consell, aneu amb compte amb les formigues, tant a la gespa com en els arbres, on puguen per anar directament a emmagatzemar la melassa (residus de pugons i cotxinilles). Abans es pintaven amb calç les tiges, però us aconsello liquidar els paràsits.

Bé, acabarem aquí amb la promesa de tenir-vos preparada una sorpresa per al proper número de La Pilastra, a la tardor. Tornem a reiterar la demanda de col·laboració de tots els bescanonins i les bescanonines en relació a les plantes emblemàtiques del nostre municipi -el boix de..., el pi de Can..., el suro de..., etc.-, ja que, com recordareu, volem fer un catàleg o llibre amb imatges i comentaris.

Bé, salutacions, que passeu un bon estiu i una bona Festa Major!

JAUMI

Història de la vida quotidiana

En aquesta nova edició de LA PILASTRA parlarem d'un personatge ben curiós, que potser molts de vosaltres recordareu, sobretot els més grans. No era una persona del poble, però hi estava vinculada de passada i ens ha semblant prou interessant com per explicar-vos el que hem sabut de la seva vida i història, una mica en representació de tots aquells pidolaires que van passar per Bescanó durant la postguerra, fet ben habitual en aquella època.

Es tracta d'en Manalet, segurament el primer "hippi" que va passar per

Bescanó. Això passava als voltants de l'any 50 i la seva història l'hem recollida de les veus populars i de la gent que l'havia vist passar pel poble.

Segons diuen, en Manalet era l'hereu d'uns pagesos benestants del País Valencià. El seu pare el va desheretar per gandler i borratxo i el va fer fora de casa i es va trobar rondant de poble en poble. El seu aspecte era bastant deixat, de pidolaire, però el que ressaltava en la seva indumentària eren les boniques arracades d'or que portava, que segons deia, les hi va donar la seva mare quan va marxar de casa seva. En aquell temps era un fet insòlit que un home portés arracades.

La ruta que solia fer era d'Olot fins a la costa, Sant Feliu de Guíxols solia ser el final del seu trajecte. Pel camí passava per Bescanó, on el recorden sobretot els que llavors eren uns nens, pel seu aspecte i sobretot per les arracades. Se'l solia veure per davant de Can Fandilla esperant que algú el convidés a fer un got de vi. Quan feia fred solia fer un petit foc per escalfar el vi, ja que es veu que li agradava ben calent. Solia dormir allà on podia. Moltes vegades, si feia fred es refugiava al magatzem de Can Mateu Paleta, on l'àvia de la casa, la Lluïsa, ja li tenia sempre guardats un plat i una cullera perquè pogués refer-se amb un bon plat de sopa.

Un dels pobles on solia passar més dies era a Amer. Li agradava molt aquest poble, perquè en aquella època hi havia moltes tavernes i la gent solia anar a dormir tard. La seva estada era sota les voltes de Can Boles, on ara hi ha el Casal dels Jubilats. Diuen que si les convidades havien anat bé es passava la nit cantant, sobretot cançons mexicanes. El "Ai, ai, ai, canta i no llores..." es podia escoltar tota la nit. Un dels seus millors fans era en Llorenç, pintor d'Amer, que vivia molt a prop de Can Boles, i encara recorda que sempre li demanava a la seva mare que el deixés anar a escoltar-lo com cantava.

Era un home divertit i molt feliç en el seu món. Mai no se'l veia malhumorat ni enfadat. Havia escollit una forma de vida diferent però en la qual semblava que se sentia molt a gust. Per això, l'hem esmentat com a un dels primers hippis que va passar per les nostres contrades, per la seva actitud davant la vida i el món. I hem de pensar que era també un pioner, com a home, en portar arracades, perquè estem parlant de fa més de 50 anys.

Va morir l'any 1955 a Bonmatí, en un dels seus viatges per aquestes terres. En una de les seves habituals borratxeres, mentre passava pel pont de Bonmatí, es va escoliar per un forat que hi havia a la barana i va caure daltabaix.

De fet, suposem que va morir feliç, fent el que li agradava: bevent vi, cantant i caminant per les terres gironines portant la seva alegria per allà on passava.

TEXT: JUDITH FRIGOLÉ
COL·LABORACIÓ DADES I DIBUIX: MATEU FRIGOLÉ

GASTRONOMIA

Garrins del cel

Aquesta vegada ens hem acostat fins a Estanyol. Al mig d'aquells paisatges idíl·lics es troba el restaurant l'Estanc Nou, on hem anat a buscar una nova recepta per a les nostres pàgines. La Montse Frigola, d'entre tots els plats, s'ha decantat per un de postres, els garrins del cel. Es tracta d'un plat que sol agradar a tothom i no té una elaboració molt complicada. Anem, doncs, a començar amb la preparació d'aquest plat!

INGREDIENTS: (per a 24 flameres)

- 24 flameres grossesetes.
- 36 gemes d'ou.
- 1 kg. 100 gr. de sucre.
- Per a la guarnició: Salsa de maduixa i nata.

PREPARACIÓ:

- Les 36 gemes d'ou es desfan en un bol.
- Tot el sucre es posa en una cassola i s'hi posa aigua fins que cobreixi.
- Les gemes es van fent a poc a poc i quan estan desfetes, però amb un color blanc, transparent, però gens ros, ja estan.
- Amb un pinzell, es pinten les flameres amb aquesta barreja.
- Llavors es barreja el sucre amb la massa de les gemes vigilant que no es cremi. Un cop està és millor colar-ho, així no hi haurà grumolls.
- Sols restarà posar-ho al bany Maria durant uns 20 minuts i, llestos.
- Es posa al plat i es guarneix amb salsa de maduixa i un detall de nata.
- I bon profit llaminers!

recollida

selectiva

FEM UN REPÀS!

PAPER I CARTRÓ -CONTENIDOR BLAU-
Diaris, revistes, folis, cartes, llibres, cartró...

VIDRE -CONTENIDOR VERD-
Ampolles de vidre, ampolles de refrescs, d'aigües, de suc, de begudes alcohòliques, pots d'aliments o de conserva, ampolles de cava...

ENVASOS LLEUGERS -CONTENIDOR GROC-
Envasos de plàstic que no hagin contingut productes tòxics i perillosos, llaunes de refrescs o de conserva, brics, taps de plàstic o metàl·lics, porexpan, bosses de plàstic.

MEDICAMENTS

PILES

...i RECORDA!!!

SERVEI DE RECOLLIDA DE MOBLES I TRASTOS VELLS

Al municipi hi ha un servei gratuït de recollida domiciliària de mobles i trastos vells que té establert un dia de recollida al mes. Si ens en volem desfer, cal dipositar-los al costat del contenidor d'escombraries més proper la nit abans de la recollida.

DIA DE RECOLLIDA: PRIMER DIMECRES DE CADA MES

RECORDA:

Només es recolliran els mobles i trastos vells el dia establert de recollida. Cal respectar el dia de recollida i evitar deixar-los al carrer quan no toca. Evitem tenir els nostres carrers bruts.

FEM AMBIENT. COL·LABOREM